

വള്ളത്തോൾ
ഗ്രന്ഥവിഹാരനിരൂപണം

(വള്ളത്തോൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള “ഗ്രന്ഥവിഹാര”ത്തോടു
അതിലെ കട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ മുഖവുരയേയും കരിച്ചുള്ള
ഒരു വിമർശനം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ ഡി. പത്മനാഭനണി
എം. എ.

മലയാളംലക്ചറർ. യൂണിയൻകാളേജ്

ആലുവ.

വള്ളത്തോൾ
ഗ്രന്ഥവിഹാരനിരൂപണം

(വള്ളത്തോൾ എഴുതിയിട്ടുള്ള "ഗ്രന്ഥവിഹാര"ത്തോടു
അതിലെ കട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ മുഖവുരയേയും കരിച്ചുള്ള
ഒരു വിമർശനം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ ഡി. പത്മനാഭനേണി
എം. എ.

മലയാളംലക്ചറർ. യൂണിയൻകാളേജ്

ആലുവ.

പ്രസാധകന്മാർ

സി. ജി. ബ്രദേഴ്സ്.

ഇതരപരവിലാസം പുസ്തകശാല.

പറമ്പൂർ.

R S B Press, Parur.

വില—അണ-൦-൩-൦.

മുഖവുര

ലോകത്തിൽ കേളി കിട്ടാൻ രണ്ടു മാർഗ്ഗമാണ്. ഒന്ന് തന്നത്താൻ ഉയരുക; രണ്ടാമത്തതു് ഉയന്നവരെ രാഷ്ട്രീ താൻ ഉയരാൻ ശ്രമിക്കുക. ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിച്ചു ജീവിക്കുന്ന രൊളാണല്ലോ പ്രസിദ്ധനായ മി: കുട്ടികൃഷ്ണ മാരാർ. കേരള സാഹിത്യലോകത്തിൽ പേരെടുത്ത യഥാർത്ഥ സാഹിത്യകാരന്മാരെ തരം നോക്കി ഭവിക്കുകയാണ് ഇപ്പോൾ മി: മാരാർ ചെയ്യുന്നതു്. ആ കൂട്ടത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ പുസ്തകാഭിപ്രായങ്ങൾ ചേർത്ത് “വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിഹാരം” എന്നൊരു പുസ്തകം മി: മാരാർ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയും, അതിലെ അതിഭീഷ്മമായ അവതാരികയിൽ ഏതാനും സാഹിത്യകാരന്മാരേയും മറ്റും അപ്രകൃതമായി അവഹേളിക്കുകയും, ഒരു അവതാരികാകാരന്റെ ധർമ്മത്തെ വൃതിചലിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതിനെ പ്രത്യേകം എടുത്തു കാണിച്ചു് അവയുടെ യഥാർത്ഥവില വായനക്കാരെ അറിയിക്കുകയാകുന്നു ഈ നിരൂപണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. വിമർശകനായ ഡി. പത്മനാഭനേണി അവർകൾ പലപ്പോഴായി എഴുതി “ഗുരുനാഥൻ” മാസികയിൽ ചേർത്തിരുന്ന ഈ നിരൂപണം ഒന്നിച്ചു ചേർത്ത് ഈ ചെറുകൃതിയുടെ രൂപത്തിൽ ആക്കി തീർത്തതു് വായനക്കാർക്കു് അല്പമെങ്കിലും ഉപകാരമാകുമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു.

<p>പറവൂർ. } 15-9-195.</p>	<p>എന്ന്</p>	<p>പ്രസാധകന്മാർ</p>
-------------------------------	--------------	---------------------

“വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിഹാരം”

മലയാള ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ ഇത്ര പ്രക്ഷോഭജനകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ‘വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിഹാരം’ പോലെ അടുത്തകാലത്തേങ്ങോ വേറെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഏകദേശം രണ്ടു വ്യാഴവട്ടകാലത്തിനു മുമ്പ് ‘പാറപ്പുറം’ എന്ന ആന്ധ്രീയ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അതിൽ അന്തർവിച്ചിരുന്ന നില രാഷ്ട്രീയ തത്വങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യനിവാസികളെ അല്പം പരിഭ്രാന്തനാക്കാതിരുന്നു. പണ്ഡിതന്മാരും, പാഠകന്മാരും, ആ രണ്ടു വർഗ്ഗത്തിലും ഉൾപ്പെടാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ആ പുസ്തകം വായിക്കുന്നതിൽ ഒന്നുപോലെ കൗതുകം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഭരണസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാത്ത ഒരു ഉത്തരകേരളീയന് ആ ഗ്രന്ഥം സഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായ ഒരു ആന്ധ്രീയക മാത്രമായിട്ടാണ് ഇരുന്നിരുന്നത്. ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ‘വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിഹാരം’ അതിന്റെ അഭ്യന്തര ധർമ്മം കൊണ്ടല്ല, കേരളീയസഹൃദയലോകത്തെ ആകർഷിക്കുകയും പരിഭ്രമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത്. യഥാർത്ഥത്തിൽ വള്ളത്തോളിന്റെ വിമർശനങ്ങൾക്കു ഭാഷാസാഹിത്യത്തിലുള്ള നിലയും വിലയുമാണെന്നു യഥാവസരം ഞാൻ അന്യത്രപ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്. ഈ പുസ്തകം പ്രക്ഷോഭജനകമായിത്തീരുന്നതിനുള്ള കാരണം ആ വിമർശനങ്ങളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളല്ലെന്നും, അതിൽ ആദ്യം ചേർത്തിട്ടുള്ള പ്രസാധകന്റെ അവതാരികമാത്രമാണെന്നും ഞാൻ ആദ്യമായിവായനക്കാരെ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഒരു തേളിനെ നാം ഭയപ്പെടുകയും, പലപ്പോഴും ഹിംസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അതിന്റെ ശരീരത്തിന്റെ വലിപ്പച്ചെറുപ്പമാനം നോക്കിട്ടല്ല; അ

തിന്റെ വാലിന്റെ : തുടർമേയ പുഷ്പം വാരിക്കുന്ന ഉഗ്ര
 വിഷത്തിലുള്ള ഭയം നമ്മുടെമാർ. ആ വാലിന്റെ
 കുന്നതിനാലേണ്ടി നാം ചെയ്യുന്ന യത്നങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ
 തേളിനു ശരീരപിഡമാത്രമല്ല, മരണവും നേരിടുന്നു. വ
 ജ്ജ്ഞാതാളിന്റെ ഗ്രന്ഥവിഹാരവും ഇതുപോലെ കാവ്യശ
 രീരംകൊണ്ടല്ല, അതിൽ ആശ്രയിച്ചേൽക്കിരിക്കുന്ന അവ
 താരികകൊണ്ടാണ് ഭയങ്കരമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളത്. ആ അ
 വതാരികയെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ള വിമർശകന്മാരുടെ ചെറുപാ
 തം, തന്നിടത്തം, ചിലപ്പോൾ കാവ്യശരീരത്തേയും, പീ
 ഡിച്ചിട്ടുവെന്നു വരുന്നതിൽ ഒട്ടും അതുളർപ്പെടുവാറില്ല.

ആനന്ദപ്പാട്ടു കയറി ഇരിക്കുന്നവൻ താഴെ നില്ക്കുന്നവ
 റെ കല്ലെറിയുവാൻ ശ്രമിക്കരുത്. അവിഭവകകൊണ്ട് അ
 തിനൊരുത്തൻ ഇനിയുന്നതായാൽ അവനുള്ള അനുഭവവും
 പ്രത്യക്ഷമാണ്. തദ്ദേശനില്ക്കുന്നവന്റെ ധാരാളം കല്ലു കിട്ടും;
 അവരതു സ്ഥാനം നോക്കി പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്യും. ആ
 നപ്പുറത്തിരിക്കുന്നവന്റെ കഥപോകട്ടെ; ആനക്കു തന്നെ
 യും കറെ ഏറ്റുകൊള്ളേണ്ടതായിവരും. സുഖി ചൂശിരേൽ
 മണി ശ്രീമാൻ കുട്ടികൃഷ്ണന്മാരാർ വജ്ജ്ഞാതാളിന്റെ കവി
 താവാരണത്തിന്റെ പുറത്തുകയറി സഞ്ചരിക്കുകയും, കറെ
 ഒഴു മറ്റുള്ളവരെ കല്ലെറിയുകയും ചെയ്തു തുടങ്ങിയിട്ടുകാ
 ലുകേറുചായി. 'കുട്ടി'യാണെന്നുള്ള വിചാരത്തിലായിരിക്കാൻ
 ഇതുവരെയും ജനങ്ങൾ വക വെക്കാതിരുന്നത്. എന്നാൽ
 ഇങ്ങവണ ഇവർ വെറുതേ ശ്രമിക്കുമെന്നു വിചാരിപ്പാൻ
 വളരെ ന്യായം കാണുന്നില്ല. 'ഗ്രന്ഥവിഹാര'ത്തിന്റെ അ
 വതാരികകൊണ്ട് ഈ സാഹിത്യശിരോമണി ഭാഷാസാഹി
 ത്യ ലോകത്തിലെ 'ഉദ്ധർശിരോമണി' എന്ന അപരാഭി
 ധാനത്തിന് സർവ്വം അർഹനായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. അ
 വിഭവകകൊണ്ട് ഉന്മത്തനായ ഈ മനുഷ്യൻ സ്വയം വി

രഹിതമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയായിപ്പോയി വിവാഹത്തിൽക്കയറി ഇരുനൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പേ വിളിക്കുകയും, കൈരളീസേവകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായ മഹാമഹീശ്വരീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു മുതൽ ഏതോ ഒരു പത്രത്തിന്റെ അജ്ഞാത ലേഖകൻവരെയുള്ള സാഹിത്യ രസികന്മാരെപ്പറ്റി പൂർണ്ണമായി പഠിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ അസ്സാദൃശമാകും കോപത്തിലധികം അനുകമ്പയാണ് ഉണ്ടാകുന്നതു പ്രസാധകന്മാരും, അപുതാരികാകത്താവിന്റേയും ധർമ്മത്തെ ഇയാൾ എത്രമാത്രം വൃഥിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നോക്കുക.

ഇപ്രകാരമുള്ള കൃതികളേ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ ഒരു പ്രസാധകന്റെ കർത്തവ്യമെന്താണ്? വിമർശനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുക; അവ ഖണ്ഡനങ്ങളോ, മണ്ഡനങ്ങളോ, മിത്രങ്ങളോ എന്നുനോക്കുക; അല്ലെങ്കിൽ അവയ്ക്ക് ആധാരമായ ഗ്രന്ഥം ഗദ്യമോ, പദ്യമോ, ഉഭയമോ, സ്വതന്ത്രമോ വിവർത്തനമോ, അനുകരണമോ, എന്നു മനസ്സിലാക്കി, ഏതെങ്കിലും ഒരു തത്വമാശ്രയിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുക; ത്രാജ്യങ്ങളായി വല്ലതുണ്ടെങ്കിൽ അവയെ തള്ളുക; പുസ്തകത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും വേണ്ട വെടിപ്പും മോടിയും വരുത്തുക; ഇത്യാദികളാണ്. ഈ രീതി സ്തുതിപരമായ ഒരു ചെറിയ മുഖവുരയും, അബദ്ധസുബദ്ധ സമ്മിശ്രമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനവും ചേർത്ത് ഒരു 'സാഹിത്യമജ്ഞരി' പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതിൽ നിന്നും വളരെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തും, കൂടുതൽ വൈഷമ്യമുള്ളതുമാണെന്നുള്ള ബോധം മിസ്റ്റർ മാരാക്ഷം ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതിന് വേറെ തെളിവുകൾ ഒന്നും ആവശ്യമില്ല. അതുപോലെ, അഭിജ്ഞാനശാകന്മാരും ഇവർക്കു മുമ്പേയ്ക്കു പ്രാപ്തർ രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ അവർകളും, മണിപ്രവാള ശാക്ത

തളം, വാത്മീകിരാമായണം മുതലായവയ്ക്ക് അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടും, എഴുതിയിട്ടുള്ള അവതാരികകളായ അല്ലം അഡാനപുറ്റം വായിക്കുന്നതിനുള്ള വിവേകം ഉനിയെങ്കിലും മി. മാരാക്ഷണ്ടാകുന്നതായാൽ അദ്ദേഹത്തിന് വീണ്ടും ഇതുപോലുള്ള ഒരു അപകടത്തിൽ ചാടാതെ കഴിയും. 'അവതാരിക' എന്ന നാമധേയത്തോടു കൂടി മി. മാരാർ തനിക്ക് അസൂയയും, വിരോധവും ഉള്ള ആളുകളെ എല്ലാം 'തോന്നിയതു' പറഞ്ഞും കൊണ്ട്, ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചിട്ടുള്ള ഈ ലേഖനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരുപന്ത്രാസമൊ, അഥവാ 'തോന്ത്യാസ' മോദാത്രമായിട്ടെ സഹൃദയലോകം സ്വീകരിക്കുകയുള്ളൂ. ഒരു പത്രത്തിലൊ, മാസികയിലൊ, ഈ ലേഖനം നിശ്ചയമായും ഒരുത്തരും ചേർക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. നമ്മുടെ പത്രലോകം അത്രമാത്രം അധഃപതിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു മിസ്റ്റർ മാരാർ കത്സിതങ്ങളായചില പരോപദ്രവ ജീവികളായ ജന്തുക്കളേപ്പോലെ, വള്ളത്തോളിന്റെ കാവ്യശരീരത്തിൽ പററിപ്പിടിക്കുകയും, ആ കാവ്യം തന്റെ ഭരതദേശസാല്യത്തിന് ഒരു മാർഗ്ഗവും, ഉപകരണവുമായി സ്വീകരിക്കുകയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

ഇത്രയും സാമാന്യമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടു്, നമുക്ക് ഈ അവതാരികയുടെ അന്വർത്ഥഗുണങ്ങൾ കടക്കാം. ഒന്നാമതായി നാം കാണുന്നതു് ഈ 'വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥ വിഹാരത്തിൽ' ചേർത്തിരിക്കുന്ന നിരൂപണങ്ങൾ എല്ലാം വള്ളത്തോൾ എഴുതിയിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, ചിലതെല്ലാം ശ്രീമാൻ നാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോൻ അവർകൾ എഴുതിയവയും, പരാധിപര്യഭേദമായി പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടവയുമാണെന്നും ആണു്. ഇതു് ഒരു അസാധാരണ പ്രസ്താവം തന്നെയാണു്. ഹൈന്ദവം എഴുതിയ നിരൂപണങ്ങളെ തന്റെതാക്കി പ്ര

സിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും, ഏതല്ലാല പയ്യന്നം ലോകത്തെ ആ വിശ്വാസത്തിൽ തന്നെ നിൽപ്പി വഞ്ചിക്കുകയും, ചെയ്യുന്നതിനു വള്ളത്തോൾ ചെയ്യപ്പെട്ടതിൽ ഞാൻ അതുഭൂതപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റേതായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കവിതകളിൽതന്നെ ചിലതെല്ലാം മറുവല്ലവരും എഴുതിയവയാണെന്ന് ഇനിയൊരു കാലത്തു പ്രസ്താവിക്കാതിരുന്നത് കൊള്ളാമെന്നു മാത്രമേ തല്ലാലം ആശംസിക്കേണ്ടതുളളു. അക്കാര്യം എങ്ങിനെയുമാറിയിട്ടുണ്ട് മി. നാലപ്പാടന്റെ മർഗ്ഗനഷ്ടം 'വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽ, സ്ഥലമനുവദിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണമെന്ത്? കേസരി പറയുന്ന വേട്ടാവെളിയന്റെ സായുജ്യം നാലപ്പാടനു വള്ളത്തോളുമായി കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസാധകൻ അഭിമാനിക്കുന്നുവെന്നു മാത്രമേ ഇതിനുമുള്ള അപ്പേക്ഷിൽ, പ്രരോദനനിരൂപണം എഴുതിയ മാത്യു പറയുന്നു സ്വന്തം പേർ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതു സമ്മതമാകുന്നു 'ഉള്ള കാരണം പറഞ്ഞു' അതു ഉപേക്ഷിക്കാൻ ന്യായമില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രീമാൻ രാമകൃഷ്ണപിള്ളയെ അനുകരിച്ചതാണെന്ന് ആർക്കും അഭിമാനിക്കുന്നതിനും തരമില്ല.

മലയാളത്തിൽ 'ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണരീതി ജാതിക്കുറവു, വൃക്കുപ്പക, കക്ഷിവഴക്കു മുതലായവയാൽ ദുഷിതമാകുന്നുണ്ടെന്നു ചിലർ പറഞ്ഞുവരുന്നതു തികച്ചും സമ്മതിക്കാവുന്നതല്ലെന്നു, മി. മാരാർ പറയുന്നു. മാത്രമല്ല, "കക്ഷിമത്സരവും, ജാതിവഴക്കും മറ്റുമുണ്ടെന്നു അവരും അതുവേണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ചിലരുടെ മുഖത്തുനിന്നു പറപ്പെട്ടു അവരുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങി ചെല്ലുകയേ പ്പോഴുള്ളൂ" എന്നു പറയുന്നു. അടുത്തുതന്നെ, "മലയാളത്തിലേ ജാതിക്കുറവും ഒരു പരാശക്തിയാണ്; അതിന്നു മഹാകവികളേതെന്നെയും സൃഷ്ടിപ്പാൻ

ത്രാണിയുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാംല്ലോ” എന്ന് എഴുതിയിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇവിടെ അഭിപ്രായത്തിലുള്ള പൂർണ്ണ പരവൈപരീത്യം പോകട്ടെ; അതിൽ അന്തർവേിച്ചിരിക്കുന്ന അധികേഷപര നോക്കുക: -ഇതു മഹാകവി കമാനോശാന്റെ മേൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കാര്യമാണെന്ന് ആർക്കും ഗ്രഹിക്കാം. യശസ്വരീരനായ ദ്വേഹത്തിൽ മഹാകവി തപഃ ആരോപിച്ചതു വരാക്ഷ രസിച്ചില്ല; അദ്ദേഹം മഹാകാവ്യമെഴുതാതെതന്നെ മഹാകവിയായിത്തീർന്നു. ഇതാണ് മാരാക്ഷ “നേരംപോഷാ”യിത്തോന്നുന്നത്. ഇവിടെ മാരാർ ഒന്നു ധരിച്ചാൽകൊള്ളാം: കാവ്യത്തിന്റെ നീളം, വീതി, ഘനം മുതലായവ നോക്കിട്ടല്ല തലമുറത്താവു മഹാകവിയായോ, അല്ലയോ എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തുന്നത്. അതിനു പ്രധാനകാരണം കാവ്യത്തിന്റെ രസികത്വമാത്രമാണ്. ഇന്നു കേരളീയരുടെ ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കും, മാരാരുടെ ആരാധനക്കും പാത്രമായിരിക്കുന്ന വള്ളത്തോൾ ഒരു മഹാകവിയായെന്നു ചോദിക്കുന്ന സമ്മതിച്ചിട്ടുള്ളതു എന്തുകൊണ്ടാണെന്നാണു മാരാർ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു? അദ്ദേഹം വാല്മീകിരാമായണം ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തിയതു കൊണ്ടാണോ? അല്ലെങ്കിൽ രഘുവംശാദി പല മഹാകാവ്യങ്ങളിൽനിന്നും പല നല്ല ശ്ലോകങ്ങളും തിരഞ്ഞെടുത്തുചേർത്ത് ചിത്രയോഗം എഴുതിയതുകൊണ്ടാണോ? നിശ്ചയമായും അല്ല: “ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധൻ” തുടങ്ങി ഇങ്ങോട്ട് എഴുതിയിട്ടുള്ള പല ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങളുടേയും നാമകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അതുപോലെ “വീണപുവു, നളിനി, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി” മുതലായ കാവ്യങ്ങൾ എഴുതിട്ടുള്ള ഒരാളിൽ ഇന്നു മഹാകവിപദം സ്മർപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ മാരാർ ഒട്ടും അന്യരല്ലെങ്കിലും ആവശ്യമില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ വായിച്ച് ആ നന്ദിക്കുക

അസൂയ പോകുന്നതിനുള്ള ഒരുത്തമരേഷയം അതുതന്നെ
യാണു്.

മലയാളവിമർശനങ്ങളിൽ മാർമർപ്പാലാണെന്നു ചർച്ച
യുണ്ടാകുന്നതു് “നമ്മുടെ പത്രമാസികകൾ മിക്കതും കയ്യിൽ
ക്കിട്ടിയ പുസ്തകത്തെ, അതു തുലോ നിസ്സാരമായിരുന്നാൽ
കൂടി, യുവഗ്രന്ഥകാരന്മാർക്കു പ്രോത്സാഹനമാകുമാറു സ്മൃതി
ക്കുകയാണു പതിവു്” എന്നുള്ളതാണു്. സജ്ജനങ്ങൾ ഇതു
തത്പര ആദരണീയമാണെന്നുതന്നെ സമ്മതിക്കും. വൃദ്ധ
ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ അധികമില്ലാത്ത കേരളത്തിൽ മാസികാ
പ്രവർത്തകന്മാരുടെ ഇതു ന്യായം ഒരിക്കലും തീരെ അപല
പിക്കത്തക്കതുമല്ല. എന്നാൽ മാരാഷ്ട്ര ഇതു വളരെ അ
സഹ്യമായിത്തോന്നിപ്പോയി. അതിനു പ്രത്യേകകാരണ
വുമുണ്ടു്. അരുണേ ങ്ങമാസികയിൽ ചേർത്തിരുന്ന വനക
സ്മരനിരൂപണത്തിൽ

“പാഴുറോർരാസുര വാഴ്ചയാം വേർചിൽ
കേഴും ത്രിഭുവനചക്രകത്തെ
ഓടക്കുഴലിൽനിന്നുറമളുതിനാൽ
കോടക്കൂർ വണ്ണ നീയല്ലോ കാത്തു്”

എന്ന ഭാഗത്തിലെ പദപ്രയോഗചിത്രം ധ്യാനം
യുമാണെന്നു തദധിപന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ ഇതു
കേവലം ഒരു അപഹരണമാണെന്നാണു കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരു
ടെ ശാഗ്ദ്ധം: അതുംപോരാ; വള്ളത്തോളിന്റെ

“അക്രമചാതകപോരും നിൻ ചിന്തകൾ
ചിക്കണു തേർവിട്ടിറങ്ങിക്കൊൾക
തുകണ്ണാൽ വൈക്കരവീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടതാ
നില്ലെന്നു നിന്നുടെ നീലമേഘം”

എന്നതിന്റെ അപഹരണം തന്നെയാണു്. ഇതു
“പൂർവ്വ കവികൾ പലരുംപ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതാ” എന്നു മാ

രാക്രിയാം. എങ്കിലും മേനോൻ അതു പ്രയോഗിച്ചാൽ സൂത്രർഹമാണ്; നായർ പ്രയോഗിക്കുന്നതു കുറവുമാണ്: നാക്കണേ സമദർശിത്വം!! പണ്ടൊരു നാട്ടുവെട്ടൻ ഒരു മരുന്ന് “കൊല്ലനു കൊള്ളാം, തട്ടാനാകാ” എന്നു പറഞ്ഞ കഥയാണ് എനിക്കിവിടെ ഓർമ്മവരുന്നത്. ഈ സാഹിത്യവിമർശത്തിന്റെ ചിറകടി കൊള്ളാതെ സംസ്കൃതത്തിലോ മലയാളത്തിലോ വല്ല കവികളുമുണ്ടോ? എന്നിട്ടും മാരാക്ഷ് വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതയിലെയ്യിലുണ്ടായ തുല്യതകൊന്നിനു രസം തോന്നിയരിച്ച് നമുക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമഗ്രരചനയ്ക്കു അഭിനന്ദിക്കണം. മിസ്റ്റർ ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ പ്രയോഗത്തിൽ വേറെയും പല തെറ്റുകളും മാരാർ കാണുന്നുണ്ട്. ഓടക്കഴലുത്തുകൊണ്ട് ആസുരപീഡ എങ്ങിനെ ശമിക്കും എന്നു മാരാക്ഷ് മാറ്റിപ്പിടിക്കുന്നില്ല. ആസുരപീഡ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനു ചില വിദ്യമന്ത്രങ്ങൾക്കു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നതായും, അസുരനിഗ്രഹത്തിനുതക്ക പല ദിവ്യാസൂത്രങ്ങളും മന്ത്രശക്തികൊണ്ടു തന്നെ പൂർണ്ണമാർ പ്രയോഗിക്കുകയും സംഹരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതായും പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മി. മാരാക്ഷ് പുത്തിരിയായിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. അദ്ദേഹത്തോടു സകല ദിവ്യമന്ത്രങ്ങളേക്കാളും മാഹാത്മ്യമേറിയ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാന്റെ മുരളീനാദദിവ്യമന്ത്രം ലോകത്തിൽ വിജ്ഞാനവും, ആനന്ദവും ഉത്ഭവിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയതു ആസുരപീഡയെ ശമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവെന്നു പറയുന്നതിൽ “അത്ഥഹാനിയുണ്ടെന്ന് അനന്തത്തിനു കോപ്പുകൂടെയവർ മാത്രമേ വിചാരിക്കുകയുള്ളൂ. ഉടിയേണേ ചോദിക്കട്ടെ: വള്ളത്തോളിന്റെ ‘നീലമേഘം’ ” തൃക്കണ്ണാൽ പെക്കുറ വിക്ഷിപ്തുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന”തിൽ അത്ഥഹാനിയാതൊന്നുമില്ലേ? ഈ നീലമേഘം കുറകുണ്ണനെ ഇ

കുടകണ്ണനോ, മകുടണ്ണനോ? അതിന് പാലിൽ ഇത്ര അഭി
 രുചി തോന്നിയതൊന്നാണോ? എനിക്കു തോന്നുന്നതു മേ
 ഘമല്ല, മാരാദാണോ? റൊക്കണ്ണൻ: അദ്ദേഹത്തിന് വള്ള
 തോട്ടിന്റെ കവിതയിൽ ഗുണം മാത്രമേ കാണാൻ സാ
 ധിക്കുകയുള്ളൂ. പിന്നെ ഇതരകാവ്യങ്ങളെല്ലാം അന്ധകാര
 മയരായതോന്നുന്നതിൽ അതുതപ്പെടുവാനില്ലല്ലോ. ഒ
 രുപമാനം ഉപമേയത്തെ ഉദാഹരിക്കുകയും, ഉല്പഷമാക്കി
 ത്തീക്കുകയുമാണു ചെയ്യേണ്ടതെന്നു ഡാക്ടർ ജാൺസൺ
 പറയുന്നു. രൂപകങ്ങളും ഈ ധർമ്മത്തെത്തന്നെ വഹി
 ക്കേണ്ടതാണ്. ഈശ്വരീതിക്കു ഭഗവാന്റെ നീലമേഘമാ
 ക്ഷിയതീച്ചുള്ള രൂപിത്വം ചിന്തനീയമാണെന്നു പറയാതി
 രിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ കവിതയിൽ
 എനിക്കുള്ള ബഹുമാനവും, ആ മഹാകവിസത്തമകൾ എ
 നിക്കുതോന്നുന്ന ഭക്തിയും, അനന്യസാധാരണമാണ്. എ
 ന്നാൽമുഖസ്തുതിയും, ഞാനുമായി വളരെ അടുത്തു പരിചയി
 ച്ചിട്ടില്ല. തന്നിരിക്കുന്ന വാസ്തവം തുറന്നു പറയുന്നതിൽ പൂ
 ജ്യപാദനായ ആ മഹാകവിയും, മറ്റുള്ളവരും പരിഭവിക്ക
 തെന്നുപേക്ഷിക്കുന്നു. വള്ളത്തോൾ ഇടാനീന്തനകവിക
 ളിൽ പ്രഥമഗണനീയനാണെന്നുള്ള സംഗതി നിവ്വിവാദമാ
 ണ്. എന്നാൽ മുമ്പുലഭിച്ച രണ്ടുഭാഗങ്ങളേയും നിഷ്കു
 പാതികൾ താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കിയാൽ ആ ഭാഗങ്ങ
 ലെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായരുടെ കവി
 തയാണ് വള്ളത്തോളിന്റേതിനേക്കാൾ എല്ലാ വിധത്തി
 ലും നന്നായിട്ടുള്ളതെന്നു നിർമ്മത്സരന്മാർ സമ്മതിക്കുമെ
 ന്നാണ് എന്റെ ഉത്തമവിശ്വാസം. 'നീലമേഘ'ത്തേ
 കാൾ "കോടക്കാർവണ്ണനെ" ഞാൻ നിശ്ചയമായും പൂജി
 ക്കുന്നു. "ഈപദ്യകാരൻ (കവിയെന്നു മാരാർ പറയുമോ?
 സ) വാക്യരചനമുതൽ പഠിക്കണം" എന്നാണു മാരാരു

ടെ അഭിപ്രായം! ഇതിലധികം അന്യോലിപ്തവും നിന്ദാ ശർഭവുമായ ഒരു വാക്യം ഒരുദൂരഹങ്കാരിയിൽ നിന്നും പുറപ്പെടേണ്ടതില്ല.

ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിന്റെ മൂപ്പത്തിനാലു വശങ്ങളുള്ള അവതാരികയിൽ കഷ്ടിച്ചു നാലുപുറങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ അസംബന്ധങ്ങളെപ്പറ്റി മാത്രമാണു നാം ഇതുവരെയും പ്രസ്താവിച്ചത്. മേൽ ഭാഗങ്ങളേയും ഇതുപോലെ പരിശോധിക്കുന്നപക്ഷം ലേഖനം ക്ഷന്തവ്യമല്ലാത്തവിധത്തിൽ ഭീഷ്മമായിപ്പോയേക്കുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. - എന്നുതന്നെയുമല്ല, ഖണ്ഡനവിമർശങ്ങളിൽ എനിക്കു വിശ്വാസം ക്രമേണ കുറഞ്ഞാണു വരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഇതിലുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ എനിക്കു പ്രധാനങ്ങളെന്നു തോന്നുന്നവയെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഞാൻ പ്രസ്താവിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ.

മി: കുട്ടികൃഷ്ണമാരാരുടെ അടുത്ത സംരംഭം 'സാഹിതീ' മാസികാ പ്രവർത്തകന്മാരുമായിട്ടാണ്. 'തീക്ഷ്ണമായ നിരൂപണം അത്യാവശ്യമായിരിക്കെ, അതിലും നമ്മുടെ നിരൂപകന്മാർ മിക്കവാറും സൗമ്യന്മാരായിട്ടെ പ്രവർത്തിക്കാറുള്ളു' എന്നുകാണിക്കുന്നതിനാണ് "സാഹിതീ" മാസികയിൽ ചേർത്തിരുന്ന 'അംബുജാക്ഷി' നിരൂപണത്തിൽ മി: മാരാർ കൈ വെക്കുന്നത്. എന്നാൽ മാസികാ പ്രവർത്തകന്മാരോടു മി: മാരാർക്കുള്ള കുറ മേൽക്കാണിച്ചതിനു വിപരീതമായ ഒരു അഭിപ്രായം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനാണ് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. 'അംബുജാക്ഷി' സാഹിതീ മാസികാ പ്രവർത്തകന്മാർക്കു ഒട്ടും "ബോധിച്ചിട്ടില്ലാത്ത" ഒരു ഭഷ്ടാവ്യമാകുന്നു. അതിലെ ഇതിവൃത്തം 'ആക്ഷേപാഹ്വാനം' എന്നു സകാരണം പ്രസ്താവിച്ചതിനുശേഷം അവർ പല പ്രയോഗവൈകല്യങ്ങളേയും എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അ

തിന്നും പുറമെ, രണ്ടു സമുദായങ്ങളിലുള്ള ഓരോ പാത്രങ്ങളേ ചുറ്റിത്തുണയ്ക്കാനും ശകാരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു സമുദായസ്വലാജനകമാണെന്നും അവർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മാരാക്തൊന്നും സമ്മതമല്ല. “നായർപാത്രങ്ങളേക്കൊണ്ടു നന്നതിരി സമുദായത്തെ ശകാരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നന്യൂതിർപ്പാത്രങ്ങളേക്കൊണ്ടു നായർസമുദായത്തേയും ശകാരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്”. എന്നു മി: മാരാർ സമാധാനപ്പെടുന്നു. ഒരുതമ സാഹിത്യ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദർശം ഇതല്ലെന്നു മി: മാരാർ ഇനിയും മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല. സാമുദായദോഷങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കണമെന്നുള്ള ആദർശത്തോടുകൂടി ആഖ്യായികകൾ എഴുതുന്നവർ ഇങ്ങനെ ശകാര വർഷം കൊണ്ടു ഗ്രന്ഥം നിറക്കുകയല്ലാ ചെയ്യേണ്ടതു്. പ്രത്യുത, ആവക ദേഷ്യങ്ങൾകൊണ്ടു ലോകത്തിനു നേരിടുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളെ ദൃഷ്ടാന്തരൂപേണ കൊണ്ടുവന്നു വായനക്കാരെ ബോധപ്പെടുത്തുകയാണു വേണ്ടതു്. ആംഗ്ലോയാഖ്യായികാകാരന്മാരിൽ ഏറ്റവും സുപ്രസിദ്ധനായ ഡിക്കൻസ് തന്റെ ആഖ്യായികകളിലെല്ലാം ധനവാന്മാർ ചെയ്യുന്ന സാധുദ്രോഹത്തിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ദയനീയഫലങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിപാദനരീതി, അത്യന്തം ശക്തിമത്താണെങ്കിലും, ധ്യാനവാന്മാരേയും മുഷിപ്പിക്കുന്നില്ല. ഇതായിരിക്കണം എല്ലാ ഉത്തമ സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും ആദർശം. തങ്ങൾ വാക്കുകൊണ്ടു വല്ലവരുടേയും ഹൃദയം തുളക്കുമ്പോഴും, അതനുഭവിക്കുന്നവർ സന്തോഷത്തോടുകൂടിച്ചിരിക്കണം. “അംബുജാക്ഷി”യിൽ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്ന രീതി മി: മാരാർ പറയുന്നതുപോലെ അന്യോന്യശകാരമാണെങ്കിൽ, അതു കാവ്യത്തിന്റെ അധമരൂപമാണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നിഘണ്ടുവശാൽ എനിക്ക് അംബുജാക്ഷിയോ,

അതിന്റെ നിരൂപണം അടങ്ങിയ സാഹിത്യയോ കാണുവാൻ ഇടവന്നിട്ടില്ല. മി: മാരാറെ ഒന്നുകൊണ്ടും ഒരു മാറ്റുഭക്തിയായി സ്വീകരിക്കുന്നതിനും നിവൃത്തിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതിലെ പ്രയോഗവൈകല്യങ്ങളേപ്പറ്റിയുള്ള ഭിന്നാഭിപ്രായത്തിൽ ഒന്നും പറയാൻ തരമില്ല. 'എങ്കിലും, 'ക്ഷീണം' മഹാകവി പ്രയോഗംകൊണ്ടു സാധുവാണെങ്കിൽ എന്തുകൊണ്ട് 'പ്രത്യേകയോഗ്യത' അങ്ങനേ ആകാൻ പാടില്ലെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ആ പദം മി: വള്ളത്തോൾതന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു മാരാർ വിസ്മയിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. 'മലയാളത്തിലെ ഇന്നത്തെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണരീതി അനുകമ്പാർഹമാണെന്നു മി: മാരാർ പറയുന്നു. എന്നാൽ അതിചധികം അനുകമ്പാർഹമായിരിക്കുന്നത് ഇത്തരം ധിക്കാരപരിപൂർണ്ണമായ അദ്ധ്യതാരികൾ ഉറപ്പാകുന്നു.

മാരാരുടെ ഇനിയത്തെ ഉദ്യമം വള്ളത്തോളിന്റെ നിരൂപണങ്ങളുടെ ആഭർദ്ദം, പ്രയോജനവും, വിലയും എന്താണെന്ന് പറയുന്നതിനാണ്. ഇത് ഭാഗം നാം അവസാനത്തേക്കു മാറ്റി വെച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അല്പകൂടി ക്ഷമിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. എങ്കിലും അതിന്റെ ആവശ്യാനുസരണത്തിൽ കാണുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ് 'മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിലെ ഗ്രന്ഥനിരൂപണപ്രസ്ഥാനത്തെ പരിശുദ്ധവും, പരിഷ്കൃതവുമാക്കുവാൻ കോപ്പുകൂട്ടുന്നവർ മാരാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ സാഹിത്യസിദ്ധാന്തങ്ങളെ അവധാനപൂർവ്വം നോക്കിപ്പഠിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമത്രെ.' മാറ്റിനിർത്തി പരിശോധിക്കേണ്ടതു വാചകം മാരാർ പല ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളെ ആവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മാരാർതന്നെ ആവശ്യാനുസരണങ്ങളെ 'അവധാനപൂർവ്വം' വായിച്ചിട്ടുണ്ടോ? അറിയില്ലെന്നും മാരാർ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗത്തിന്റെ അവ

സാൻ എന്താണെന്നു നോക്കുക. 'ദയവിലാരിച്ചു ഗ്രന്ഥ നിരൂപണത്തെ വൈരനിയ്യാതനത്തിനുള്ള ആയുധമാക്കാ തിരിക്കുകയെങ്കിലും ചെയ്യുമോ. ആവോ!' മാരാമരപ്പോ ലുള്ളവർക്ക് ആ മനസ്ഥിതി ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകയില്ലെന്ന് ആ മഹാകവിയെ പറഞ്ഞു ധരിപ്പിക്കേണ്ട കാലം വളരെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുപോകട്ടെ: മേൽ കാണിച്ച രണ്ടു വരികൾ 'അവധാനപൂർവ്വം' വായിച്ചിട്ടുള്ളരൊൾ ഇത്രമേൽ അസൂയാമവീമസവും, വൈരനിയ്യാതനെകപ്രയോജനവുമായ ഒരു അവതാരിക എഴുതുമായിരുന്നോ? ഒരിക്കലും ഇല്ലെന്നു് മുക്കു വിശ്വസിക്കാം. മദ്യപാനംകൊണ്ടു മത്തചിത്തനായ ഒരു മനഃശ്വൻ ലോകത്തിലാതും മദ്യപാനം ചെയ്യരുതെന്നുപദേശിച്ചാൽ അതിന് എത്ര വിലയുണ്ടാകും? സ്ഥിരതയില്ലാതെ പറഞ്ഞതിനെത്തന്നെ വീണ്ടും വീണ്ടും പറയുകയും, മറ്റുള്ളവരെ മതിയും, സ്ഥിതിയും നോക്കാതെ ശകാരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മാരാമരപ്പോ പ്രലപനങ്ങൾക്കു അതിലധികം വിലയില്ല.

ഇവിടെ മാരാർ ഇടപ്പള്ളിൽവെച്ചുണ്ടായ ഒരു സംഭവം നമ്മെ സ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇവിടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാചകങ്ങളെത്തന്നെ ഉദ്ധരിക്കട്ടെ. "കഴിഞ്ഞകൊല്ലം ഇടപ്പള്ളിൽവെച്ചു സ. കേ. സാ. പരിഷത്തു് ഒന്നാമതായി സംഘമിച്ച സന്ദർഭത്തിൽ ഒരു ബി. എ. ക്ലാർക്ക്— അയാളുടെ പേരിവിടെ എഴുതുന്നില്ല - അയാൾക്കു തീരെ അപരിചിതനായ ഇതെഴുതുന്നാളോടു് ഇങ്ങനെ പറയുണ്ടായി." പറഞ്ഞതെന്താണെന്ന് വിവരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഈ വാക്യത്തിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന സംഗതികളെത്തന്നെ ഒന്നു വിചാരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. 'ഒരു ബി. എ. ക്ലാർക്ക്' എന്നു സംജ്ഞകൊണ്ടു് ഈ ശീരോമണി ആ വസ്തുതോടുള്ള പുച്ഛരസം മുഴുവൻ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു. 'അയാളുടെ പേ

രിവിടെ എഴുതുന്നില്ല' എന്നുഭാഗ്യകൊണ്ട് ആ ബി. എ. ക്കാരന്റെ പ്രവൃത്തി അത്രയും ലജ്ജാകരമായ ഒരു മറ്റൊരാൾ പാപമാണെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ എനിക്ക് ആ ബി. എ. ക്കാരന്റെ പേർ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയ വൈഷമ്യമൊന്നും തോന്നുന്നില്ല. അത് എന്റെ പ്രിയനായ ഏതു, ശിഷ്യനായ ശ്രീമാൻ സി. നാരായണപിള്ള അവർകൾ ബി. എ. യാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു മി. മാരാർ 'അപരിചിതനായി' എന്നൊരു പരയണമു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. കാരണം അടുത്തുതന്നെ കാണാവുന്നതാണ്. ഈ മിസ്റ്റർ നാരായണപിള്ള എന്തു മറ്റൊരാൾമാണ് ചെയ്തതെന്നു മാരാർ അടുത്തുതന്നെ ചിലിപ്പിക്കുന്നു. 'ആത്മപോഷിണിയിൽ അന്ന് ആ സുധാബിന്ദു നിരൂപണമെഴുതിയ വളത്തോൾതന്നെയല്ല ഇപ്പോൾ പാവങ്ങൾക്ക് അനുക്രമമായി സംസാരിക്കുന്നത്. ആളുകൾക്ക് ഇത്രവ്യത്യാസം വരാമല്ലോ.' 'പാവങ്ങൾ' എന്ന പുസ്തകത്തിലെ പാപ്പാത്തരരീതിയെപ്പറ്റി എനിക്കു സുപ്രസാദമുള്ള പ്രിപ്രാപ്തി ഞാൻ ഇനി രേഖപ്പെടുത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളാം. മിസ്റ്റർ നാരായണപിള്ളയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ സുധാബിന്ദുവിനെ ദക്ഷിണക്കരയെ പാവങ്ങളെ സ്തുതിക്കുന്നതു നിഷ്കഷണീയമല്ലെന്നു മാത്രമേ സൂചിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇതാണോ ഇത്ര 'ലജ്ജാകരമായ ഒരു മറ്റൊരാൾ! എന്നാൽ ഒരു കാര്യം മിസ്റ്റർ നാരായണപിള്ളക്കു പറിപ്പോയി. സുധാബിന്ദുവിന്റെ നിരൂപണം വളത്തോൾ എഴുതിയതാണെന്നു മി. നാരായണപിള്ള വിശ്വസിച്ചു. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണക്കു കാരണം ആരാണെന്നും ഇനിയും ആവർത്തിച്ചു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇവിടെ എന്റെ അനുഭവത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സംഗതികൂടി പ്രസ്താവിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ഈ സംഭവം ഞാനുണ്ടായപ്പോൾ ഞാനും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. മി.

നാരായണപിള്ള ഇത്രയും കൂടി പറയുകയുണ്ടായി. “വള്ളത്തോളിന്റെ കൂടെ മാരാരുടെ ദാസ്യങ്ങളുടെ പരിഭാഷക കൂടിയിരിക്കുന്നതു ദൈവത്തിന്റെ കൂടെ പിശാചുക്കൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതുപോലെയാണ്.” ഗ്രന്ഥവിഹാരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം മാരാൻ ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ കൂട്ടം പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ച മി. മാരാൻ സമയമായിട്ടുണ്ടെന്നും ആ പ്രസ്താവം ശ്രദ്ധേയമാണെന്നും എന്നൊ വിശ്വസിക്കുന്നു.

വള്ളത്തോളിന്റെ ഭാഷാപരിഭാഷകനായി മി. മാരാൻ എത്രയെങ്കിലും സ്തുതിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. ആ ഭാഷകൻ പ്രയോജനപരമായി കൈകൊണ്ടിരുന്നതിനുവേണ്ടി ചിലർ പല പരിശ്രമം പരയുന്നതിൽ പരിണമിച്ചാലും, ആ പ്രയത്നങ്ങൾ മറ്റും വിചാരിച്ച് അപരിമിതമായി സ്തുതിക്കുന്നതു സാഹസികമാണ്. വേറെ ഒരു ആദർശത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള വിവർത്തനം വിജയകരമായിപ്പരിണമിച്ചാലും, മനപ്പൂർവ്വം അപരിമിതമായി സമർപ്പിക്കുന്നതു സാഹസികമാകുന്നു. അഭിനവകാവ്യഗ്രന്ഥമാലയുടെ രണ്ടു പ്രകാശകന്മാരിൽ ഒരാൾ എന്റെ വന്ദ്യന്മാരുടേതായ ശ്രീമാൻ നന്യാർവീട്ടിൽ കെ. പരമേശ്വരൻപിള്ള അവർ കൾ എം. എ. യു., അപരൻ എന്റെ മാതൃസുഹൃത്തായിരുന്ന പരമേശ്വരൻ ശ്രീമാൻ കെ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള മഹോപാധ്യായനും (മലയാളഭാഷയുടെ അഭ്യർത്ഥനയ്ക്കുവേണ്ടി അത്രാന്തപരിശ്രമം ചെയ്തവന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തി ലഭിക്കട്ടെ) ഇവർ ഭാഷാന്തരവിഷയത്തിൽ ഇവരുടെ ആദർശമെന്നാണെന്ന് അവർ പ്രത്യക്ഷമായിപ്പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എങ്കിലും ഒരു കാര്യത്തിൽ രണ്ടുപേർക്കും സുസ്ഥിരമായ അഭിപ്രായമുണ്ട്. ആ അഭിപ്രായത്തിനു സഹൃദയ സമ്മതിയും ഉണ്ടെന്നാണ് എന്റെ വി

ശ്യാസം. വാത്മീകിരാമായണം ഭാഷാന്തരപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനായ പദ്മകാരൻ വാത്മീകിയോളം ഒരു വലിയ കവിയല്ലെന്ന് അവർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഒരു യഥാർത്ഥ കവിയേ ബഹുമാനിക്കുന്നിടത്തോളം ഒരു തജ്ജമക്കാരനെ ലോകം ബഹുമാനിക്കുകയില്ല. അന്താണു കണ്ണശ്ശരാമായണം ബാലഭാഷ്യത്തിന്റെ അവതാരികയിൽ ആ “വലിയപേരെടുത്ത പണ്ഡിതൻ” സ്വതന്ത്രകാവ്യമെന്ന നിലയിൽ കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ കവിത തജ്ജമകളേക്കാൾ ആദരണീയമാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു്. ഈ അഭിപ്രായം മാരാക്ഷ് ബാലിശമാക്കിപ്പോയി. അഥവാ അജ്ഞാന വിജ്ഞാനം ബാലിശമായിത്തോന്നുന്നതിൽ അതുതപ്പെടാൻ നില്ല. ഇവിടെ മാരാർ ഇങ്ങിനെചോദിക്കുന്നു. “അറേറ, അവർ, കണ്ണശ്ശൻ മുതൽപേർ, സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ, രാമായണ ഭാരതാഭി സനാതനഗ്രന്ഥങ്ങളെ ആശ്രയിക്കാതിരുന്നു എങ്കിൽ മലയാളികളുടെ സ്ഥിതി എന്താകുമായിരുന്നു ! കേരളീയസാഹിത്യം എവിടെആകുമായിരുന്നു!!” വാത്മീകിയെ ആശ്രയിക്കാതെ തുളസീദാസനും, കമ്പരും, രാമായണം എഴുതിയതുകൊണ്ടു ഹിന്ദിയും, തമിഴും സംസാരിക്കുന്നവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായോ അതുതന്നെ മലയാളികളുടേയും സ്ഥിതി; ആ രണ്ടു ഭാഷകളിലേയും സാഹിത്യങ്ങൾ എവിടെയോ, അവിടെത്തന്നെ കേർളീയ സാഹിത്യവും; ഇതാണു മാരാരോടുള്ള മറുപടി.

മി. മാരാർ ഈ ചരണത്തിന്റെ അവസാനത്തിലും “കൈരളീപുണ്യപരിപാകമായ കേരളവാത്മീകി ഇതിൽ അവിടവിടെ ഹിതവും പ്രിയവുമായി ഉപന്യസിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യോപനിഷദ്രഹസ്യങ്ങളേ ശ്രദ്ധാലുക്കളായ കവികൾ ഭക്ത്യാദരപൂർവ്വം ഉരുവിട്ടു പഠിക്കണ”മെന്ന് ഒന്നുകൂടി സംഗതിവെച്ച് പല്ലവിപാടി നിർത്തിയതിനുശേഷം മലയാള

ഭാഷയുടെ മംഗളോദക്രമിനായി മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ അവാസരിച്ചു സാഹ്യനിർമ്മാണം ചെയ്യുന്ന പല യുവകവികളും നമ്മുടെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിവരുന്നുണ്ടെന്നു സമാധാനപ്പെടുന്ന എപ്പിപ്പ മതിയാകുന്നില്ല, “അവർക്കു ബാഹ്യരൂപത്തെല്ലാതെ—അതുതന്നെ പലപ്പോഴും വേണ്ടപോലെയാകുന്നില്ല—അഭ്യന്തരസാരത്തെ അനുവർത്തിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല” എന്നു വിലപിക്കുന്നു. വള്ളത്തോൾ കവിതയും. അതിന്റെ അനുകരണവും മാത്രമേ മാരാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ മലയാളഭാഷക്കു മംഗളോദക്രമമായിട്ടുള്ളൂ. കണ്ണശ്ശൻ, വെറുശ്ശേരി, തുഞ്ചൻ, കഞ്ചൻ, പുനം മഹിഷമംഗലം, മുതലായവർക്കു വള്ളത്തോളിനെ അനുകരിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോയതു വലിയ കഷ്ടമായിപ്പോയി. കേരളവർമ്മ, രാജരാജവർമ്മ കുമാരനാശാൻ മുതലായവർക്കു വള്ളത്തോളിനെ അനുകരിക്കാൻ തോന്നാതിരുന്നതു അവരുടെ ബുദ്ധിമേൽക്കുകൊണ്ടോ, കൈരളിയുടെ ഭദ്രശാപമിന്നാമകൊണ്ടോ, ആയിരിക്കാം. ഉള്ളൂർ ഇനിയുള്ള കാലമെങ്കിലും പാഴാക്കിക്കളയാതിരുന്നാൽ അതും ‘മലയാളഭാഷക്കു മംഗളോദക്രമം’മാണു്. വാത്മീകിതന്നെ വള്ളത്തോൾ എഴുതിയ രാമായണം കണ്ടതിനുശേഷം അതിനെ അർത്ഥസരിച്ചു സ്വകൃതി നിർമ്മിച്ചാൽ മതിയാകുമായിരുന്നു. കർമ്മം ചതിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ. ഹാ! മലയാളഭാഷയുടെ വിധി പരിവാകം!!

വാസന്തവൈഭവമുള്ള യുവകവികളോടു യാതൊന്നും ഉപദേശിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയില്ല. മർദ്ദാർദ്ധ്യോലൈ എനിക്കില്ല. എന്നാൽ എനിക്കു മാർദ്ദാർദ്ധ്യം ഉപദേശത്തിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായ ഒരു പ്രായമുണ്ടു്. നല്ല കവികളായിത്തീരണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നവരാരും മറെറാരാരുടെ—അയാൾ എത്ര വലിയ പേരെടുത്തവനായിരിക്കട്ടെ

വാലിൽ തുങ്ങാൻ ഉദ്യമിക്കരുത്. അനുകരണകൊണ്ട് ഭയത്തരം മഹാനാരായിത്തീർന്നിട്ടില്ലെന്നു ഡോക്ടർ ജാൺ സൺ പറയുന്നതിൽ വളരെ പാരമാത്മ്യമുണ്ട്. മറുജീവരുടെ കവിതകൾ നോക്കിപ്പിരിച്ച്, അവർ കാണാത്തതായ ഒരു ആശയം ഒരു സ്വതന്ത്രമായ രീതിയിൽ പറഞ്ഞു സഹൃദയന്മാരെ പ്രകൃഷ്ടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി തനിക്കുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നതുവരെ യുവകവികൾ ക്ഷമിച്ചിരിക്കുകയാണു നല്ലത്. പരേതനായ കമാരനാശാൻ പ്രഥമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത് 'റീണപൂവ്' എന്ന മനോഹരകാവ്യമാണെന്നാണ് എന്റെ ധാരണ. അദ്ദേഹം വേറെ ഒന്നും എഴുതിയിട്ടില്ലെന്നുതന്നെ വിചാരിക്കാം. എന്നാൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൽ മഹാകവിപദം സമർപ്പിക്കുന്നതിനു നിമ്നസ്വരന്മാർക്കു വൈമനസ്യം തോന്നുകയില്ല. ആശാന്റെ കാവ്യങ്ങൾ നമ്മെപഠിപ്പിക്കുന്ന പലസംഗതികളിൽ ഒന്ന് ഈ അനുകരണബുദ്ധിത്യാഗം തന്നെയാണ് അക്കാര്യം സാഹിത്യസഞ്ചാരികൾ ഓർമ്മവെച്ചാൽ കൊള്ളാം.

“പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെല്ലാം പോയി, പുതുപ്രസ്ഥാനമെന്ന പുറംപൂച്ചുകൊണ്ടു കണ്മയക്കുന്ന ഭൂഷ്ണാവൃഷ്ടി നാൾക്കുനാൾ പെരുകുകയും, സാഹിത്യലോകത്താൽ സദയം സ്വീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലമാണിത്” എന്നു മാരാർ സങ്കടപ്പെട്ടു വിലപിക്കുന്നു. “നവനവതണരാഗീ പ്രായശഃ സവ്ലോകഃ” എന്നു ഡോക്തരപം മനസ്സിലാക്കീട്ടുള്ള ഒരു കവി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനു വിപരീതമായ ഈ വിലാപം ഇവിടെവെച്ചു മി. മാരാരുടെ അസൂയക്കു കൊമ്പു മുളക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള അസഹ്യതയോടുകൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ അസൂയാമൂഹത്തിന്റെ കൊമ്പു കുലുക്കിക്കൊണ്ടുള്ള അടുത്തചാട്ടം.

നർദ്ദയോ ഗണ്യനായ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേറുന്നേരോൺ രിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അടുത്തകാലത്തു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 'പ്രസ്ഥാനപഞ്ചക'മെന്ന പുസ്തകത്തിനു വിദഗ്ദ്ധൻ മി: സി. എസ്സ് നായർ ഒരു അവതരികയെഴുതിയിട്ടുണ്ട്. മി. നായർ 'ഉല്പതിഷ്ഠകളിൽ അഗ്രസമാധി; പാശ്ചാത്യ പൌരസ്ത്യവിദ്യാസമ്പന്നനായ ഒരു ചിമൽകവീട്' നാണെന്നു മാരാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. "പണ്ടത്തെ സ്ഥിതിഗതികളെല്ലാം പോയി" എന്നു വിലപിക്കുന്ന യഥാസ്ഥിതികനായ മാരാർ ശ്രീമാൻ ശങ്കുണ്ണി നായർക്ക് ഉല്പതിഷ്ഠകളിൽ അഗ്രസമാധി, നരകിയെന്നമാത്രമല്ല, പാശ്ചാത്യവിദ്യാസമ്പന്നനമാക്കി. മി. നായർടെ പാശ്ചാത്യവിദ്യാസമ്പത്തു മാരാറെപ്പോലെ ശ്രംദ്ധല [Hypocrite] എന്ന് എഴുതുവാൻ മാത്രമാണെന്ന് അറിയുന്നവർക്കു നിന്ദാഗർഭമായ ഈ സ്തുതിയുടെ വാസ്തവോദ്ദേശം ചിത്രകാരന്മാരുടെ മരയയ്ക്കു പ്രഭയം പോലെ വൈപരീത്യംകൊണ്ടു അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ യശസ്സിനേ അത്രക്കു മലിനീഭവിപ്പിക്കുന്നതിനാണെന്നു ധരിക്കുവാൻ പ്രയാസമില്ല. ഉദ്ധതശിരോമണിയും അന്യയാകുക്ഷിയുമായ മി. മാരാർക്കു അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു "മാസനയോ അഭ്യാസമോ വേണ്ടതിൻവണ്ണമില്ലാത്ത ഒരാളാ"ണ്. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു മാരാർക്കുതന്നെ മാത്രകഴിയുമ്പോൾ മാററം സഭവിടുന്നുണ്ട്. അറിയുടെ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു "ചില്ലറക്കാരനായ ഒരു സാമിത്യാകാരനല്ല. പഴയ മലയാളത്തിൽ പരമവ്യല്ലന്നനുപ്രാമാണികനമാണെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്ന ഒരു വിഖ്യാത ഗ്രന്ഥകാരനാണെന്നു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! മാരാരുടെ അന്യയക്ഷം, അഹങ്കാരത്തിനും; അവഹേളനത്തിനും ഇവിടെയും അതിരുമാററം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. സാക്ഷാൽ

കേരളകാളിദാസനായിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു കേരളവാത്മീകീയാചിരിക്കുന്നവള്ളത്തോളപ്പുതങ്ങളുടെ പ്രധാനകൃതികൾക്ക് അവതാരികയെഴുതാൻ ഉള്ള പാണ്ഡിത്യം പ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേക്കുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചിരുന്നു. കേരളവ്യാസനും, കേരളപാണിനിയും തിരുമനസ്സിലെ വാസനയിലും, പാണ്ഡിത്യത്തിലും ബഹുമാനം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പട്ടണിമ്മാണത്തിൽ തിരുമനസ്സിലേനില എന്തുതന്നെ ആയാലും, അവിടുത്തെപ്പോലെയുള്ള ഒരു ഗദ്യകവി മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രാണിധേയാഖ്യായികയുടെ കർത്താവ് അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടാകുന്നു. ആ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട ആഖ്യായികകളിൽ ഇന്നും പ്രഥമഗണനീയമായിരിക്കുന്നത് അവിടുത്തെ കൃതിതന്നെയാകുന്നു. മലയാളത്തിൽ ചരിത്രാഖ്യായികകൾ പലതുമുണ്ടെങ്കിലും; തിരുമനസ്സിൽനിന്നും എഴുതിയിട്ടുള്ള 'ഭൂതരായ' രചനയിലെന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയാണ്. ഏതെങ്കിലും ഒരു പുറം പോലും വായനക്കാരേ മുഷിപ്പിക്കാത്ത വല്ല ഗ്രന്ഥവും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു തിരുമനസ്സിലെ ആഖ്യായിക തന്നെയാണ്. 'പ്രസ്ഥാനപഞ്ചക'ത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള 'കർമ്മവിപാകം' 'വാസനാവിജയം' എന്ന രണ്ടു പ്രഥമസനങ്ങൾ അവിടുത്തെ നാടകനിർമ്മാണശക്തിയേയും, ലോകപരിജ്ഞാനത്തേയും, നല്ലവണ്ണം തെളിയിക്കുന്നു. അവിടുന്നു സകലഭാരവും വഹിച്ചു നടത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന "രസികരഞ്ജിനി" മാസികപോലെ മലയാളത്തിൽ വേറെ മാസികയുണ്ടായിട്ടില്ല. ആ മാസികയുടെ അകാലനിർമ്മാണത്തിൽ അനുശോചിക്കാത്ത സഹൃദയന്മാർ ഇന്നും കേരളത്തിലില്ല. ലീലാതിലകം, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം മുതലായ പഴയ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളികൾക്ക് അനു

ഭവയോഗ്യമാക്കിത്തീർത്തതും അവിടുത്തെതന്നെയാണ്. അനുകരണവും, ചോരണവും കൂടാതെ ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണം ചെയ്തിട്ടുള്ള വല്ലകവികളും ഇന്നു മലയാളത്തിലുണ്ടെങ്കിൽ അത് അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു മാത്രമാണ്. അവിടുന്ന് ഒരു സാഹിത്യവ്യാപാരിയല്ല; സാഹിതീസേവകൻ മാത്രമാകുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യലേശം കൂടാതെ കൈരളിയെ സേവിക്കുന്ന മഹാനാഭാവന്മാരിൽ അവിടുന്ന് പ്രഥമഗണനീയനാകുന്നു. എന്നല്ല പലവിധത്തിൽ കേരളീയരുടെ ഭക്തിസ്നേഹബഹുമാനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു മഹാനാഭാവനാണ് ഈ ശിരോമണിക്കീടത്തിന്റെ “വാസനയും അഭ്രാസവും വേണ്ടതിൻവണ്ണം ഇല്ലാത്തരൊടും!!” ശാന്തം പാപം!!

ഭാഷാസാഹിത്യലോകത്തിൽ ഏതെല്ലാം മാറ്റങ്ങളിൽക്കൂടി അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സൈപരസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ, അവിടെയെല്ലാം തിരുമനസ്സിലേക്ക് അനന്യസാധാരണമായ വിജയവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുമനസ്സിലെ അതിഥിവളമായ യശശ്ചന്ദ്രികയുടെ മനോഹരപ്രകാശം കണ്ട് ഒരു നായ കരയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയാൽ അതിന്റെ തൊണ്ണൂക്കല്ലാതെ വേറെ ഭോഷമൊന്നും സംഭവിക്കാനില്ല. അല്ലനേരത്തേക്ക് ലോകത്തിന് ശ്രവണശല്യമുണ്ടാക്കിയെന്നു വരാം; അത്രമാത്രം. തിരുമനസ്സിലെ കൃതികളിൽ മി. മാരാർ കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഭോഷം “അരിയ” എന്ന പദപ്രയോഗമാണ്. ഈ പദത്തിന് “പ്രിയപ്പെട്ട” എന്നാണർത്ഥമെന്ന് മാരാർ പറയുന്നു. അപ്പോൾ “അരിയഭുഖം” എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും അബദ്ധമായി. അഥവാ വള്ളത്തോളിനെ ഉയർത്തുവാൻ വേണ്ടി മറ്റുള്ളവരെ എല്ലാം താഴ്ത്തുന്നതിനു മനുഷ്യർ പ്രയത്നിക്കുന്ന മി. മാരാർ ഭാഷാകവികലനരുവായ

എഴുത്തമന്ദിരീൽ പോലും ഭോഷാരോപം വെക്കുന്നില്ലെ
ആ ഉദ്ദേശം പൂർണ്ണമായി സാധിക്കുകയുള്ള !

ഇവിടെ മി. മാരാർ മലയാളഭാഷയോടു സ്നേഹമുള്ള
വർ മനസ്സിലുത്തി ആലോചിക്കേണ്ടതായ ഒരു സംഗതി
യെപ്പറ്റി നമ്മെ ഉൽബോധിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് മലയാ
ളവും സംസ്കൃതവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു.
“മലയാളയുടെ ചരിത്രവും, തത്വവും അറിവാനാഗ്രഹിക്ക
ന്ന ഒരു ഭാഷാഭിമാനികൾ സംസ്കൃതപരിചയം കൂടാതെ
കഴികയില്ല” എന്നു മി. മാരാർ പറയുന്നതിനോടു ഞാൻ
പൂർണ്ണമായി യോജിക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ കഴിഞ്ഞ അ
ഞ്ഞൂറുകൊല്ലങ്ങളായിട്ട് ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുസ്തകങ്ങളിൽ ഒ
ട്ടുമുക്കാലമല്ല, മുഴുവൻതന്നെയും സംസ്കൃത ഭാഷക്കു വള
രെ കടപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. ചമ്പുക്കൾ, പ്രബന്ധങ്ങൾ,
ആട്ടക്കഥകൾ മുതലായവയിലെല്ലാം ഏറിയകൂറും സംസ്
കൃതഭാഷയാണ് കാണുന്നത്. അവയിൽ ഒട്ടുവളരെ എ
ടയംഗമങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളുമുണ്ട്. അവ വായിച്ചു മനസ്സി
ലാക്കുവാൻ മാത്രം സംസ്കൃതഭാഷാപരിചയം സമ്പാദി
ക്കുവാൻ സാധിക്കാത്തവരെ ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരുടെ കൂ
ട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ ഇന്നു ലോകം അനുവദിക്കുക
യില്ല. എന്നാൽ “മലയാളത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യകാരന്ത്
അപ്രീകലവും, ശാശ്വതവുമായ യശസ്സുണ്ടാവേണമെങ്കിൽ,
അതിന്നാവശ്യമായ ഭാരതീയ സംസ്കാരബോധവും, ഭാര
തീയസാഹിത്യപരിചയവും, സംസ്കൃതഭാഷാനേവനം
കൊണ്ടല്ലാതെ സമ്പാദിക്കാവതല്ല.” എന്നു പറയുന്നിടത്തു
ത്തങ്ങൾതമ്മിൽ കൂട്ടു പിരിയുന്നു. ഭാരതീയ സംസ്കാരവും,
ഭാരതീയസാഹിത്യവും സംസ്കൃതഭാഷയേമാത്രം അവലം
ബിച്ചല്ല നിലകൊള്ളുന്നത്. സംസ്കൃതഭാഷയും, ആയുർവ്വേദം
ദക്ഷിണേന്ത്യയിലേക്കു കടക്കുന്നതിനു മുന്പുതന്നെ അത്യന്തം

സംസ്കൃതഭാഷയായ പ്രാവിഡന്മാർ ആ ഭിക്ഷകളിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. അവയുടെനാശിക്രമം പ്രാവിഡഭാഷകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുകയും സംസ്കൃതഭാഷയേപോലും പലവിധത്തിൽ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇവയുടേതായ ഭാരതീയ സംസ്കാരബോധത്തിനതകന്ന സാഹിത്യസമ്പത്തുള്ള ഭാരതീയഭാഷകൾ വേറേയും ഉണ്ട്. അവയൊന്നും അറിയാതെ “ഭാരതീയസംസ്കാരബോധം സംസ്കൃതഭാഷാസേവനം” കൊണ്ടുമാത്രം സുലഭമാണെന്ന് മി. മാരാർ പറയുന്ന തുകേതംകുന്യാൾ എനിക്ക് പഴയ രണ്ടാം പഠത്തിലുള്ള ഒരു കഥയാണ് ഓർമ്മയിൽ വരുന്നത്. ഒരു വല്ലകൊണ്ട് അടച്ചിട്ടിരുന്ന കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾ അതിനകത്തുള്ള സ്ഥലം കണ്ട് ‘ലോകം ഇത്ര വലുതാണോ’ എന്ന് അത്ഭുതപ്പെട്ടു പറയുന്നതു് അതിന്റെ ചുറ്റും നടന്നിരുന്ന തള്ളക്കോഴികേട്ട ‘നിങ്ങളെന്തിന്തു ? ലോകം ഈ പറമ്പിന്റെ അങ്ങുപ്പറമ്പിന്റെ അറ്റംവരെയുണ്ട്’ എന്നു പറഞ്ഞതായി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. സംസ്കൃതഭാഷയും ഭാരതീയസംസ്കാരവുമായിട്ടും ഇങ്ങനെ ഒരു സംബന്ധമാണുള്ളതു്. അതിരിക്കട്ടെ, മലയാളവും സംസ്കൃതവുമായിട്ടുള്ള നിലനോക്കാം. മലയാളഭാഷാതന്ത്രി ഒരു അന്യഗോത്രജാതയാണെങ്കിലും, സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരുദാസിയായിട്ടാണ് കഴിഞ്ഞഅഞ്ഞൂറുകൊല്ലങ്ങൾക്കിടയിൽ വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. ഈ നിലകൊണ്ട് മലയാളഭാഷക്ക് ഗണനീയങ്ങളായ പല ഗുണങ്ങളും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും “മലയാളവും സംസ്കൃതവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധംവേർ പെടുത്തിക്കൂടാത്തതും, വേർപെടുത്താവതല്ലാത്തതും, ആന്തരം” വുമാണെന്നു പറയുന്ന മാരാറോടു ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. കേരളഭാഷാചരിത്രവും, ഇന്നത്തെ ലോകത്തിന്റെ ഗതിയും അറിയാവുന്നവരാരും ആണഭിപ്രായത്തോടുകൂടി യോജി

കമ്മേണോ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. മലയാളവും, സംസ്കൃതവുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം “ആന്തര”മല്ല, ബാഹ്യമാണ് മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണവും. ശൈലികളും ഭ്രാവിധഭാഷാനിയമങ്ങളും ആരവർത്തിക്കുകയല്ലാതെ സംസ്കൃതത്തെ സ്പർശിക്കുവോലും വെയ്യുന്നില്ല. ചിഹ്ന വളരെ പദങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മലയാളഭാഷ കടം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. നാം സ്വല്പം ബുദ്ധിമുട്ടി വിഭേദ വസ്തുക്കളെപ്പറ്റി ചിട്ടപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ധരിക്കുന്നതുപോലെ, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും കടംവാങ്ങിയിട്ടുള്ള വിഭേദപദങ്ങളെ ദൂരീകരിച്ച് സ്വഭാഷാപദങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിന് പ്രയത്നപ്പെടാൻ നമുക്കു സാധിക്കാതിരിക്കുകയില്ല. അങ്ങിനെ ഒരു കലർന്ന സാഹിത്യം നടപ്പിലാക്കുവാൻ ഒരു മലയാളഗാന്ധി ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ മാത്രം പുണ്യപരിപാകമില്ലാത്തവളാണു കൈരളിയെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഈ വിഷയത്തിലും നമുക്ക് ഒരു മാർഗ്ഗദർശിയാണ്. അവിടുത്തെ “ഭൂതരായർ” എന്ന സരസകൃതിയിൽ അനുസ്മൃതമായി ആദ്യനാൾ ഒരുപോലെ വരത്തക്കവിധത്തിലല്ലെങ്കിലും, പഴയ ഭാഷാരീതിയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിന് തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തോളം ശ്ലാഘനീയമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. മംഗളമാലയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ‘പുച്ചമലയാളം’ എന്ന ഉപന്യാസം ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്കുള്ള സകല സംശയങ്ങളേയും തീർക്കുന്നുണ്ട്. അതിനും പുറമെ, നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ പുരാതനചരിത്രത്തിലും ഒന്നു കണ്ണോടിക്കുക. കൊല്ലവർഷം ആറാം ശതകത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തോളം മലയാളഭാഷ തമിഴിനെ ആശ്രയിച്ചുവന്നു. അക്കാലത്ത് തമിഴു ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർ മലയാളത്തിനും തമിഴിനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധം ‘വേർപെടുത്തിക്കൂടാത്തതും, വേർപെടുത്താവതല്ലാ

ത്തരം' (രണ്ടാം അദ്ധ്യായം) ആണെന്നു മാത്രം സാധു കൃതത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതുപോലെതന്നെ വിചാരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ ഇന്നത്തെ നില കഴിയിൽനിന്നും വേർപെടുതണമെന്നു ഏല്പാവർക്കും സമ്മതമാണല്ലോ. അത്രയും ഗാഢവും, ആന്തരവുമായ ബന്ധമില്ലാത്ത സംസ്കൃതഭാഷയ്ക്കും ഈ നില എത്ര കൊണ്ടുവന്നു കൂടും? നിശ്ചയമായും വരുമെന്നുതന്നെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിന്നു ന്യായം കണ്ടുണ്ടല്ല. ഒരു കാലത്തു് മലയാള പദങ്ങളെക്കൂടി സംസ്കൃതീകരിച്ചു് കവിതകളിൽ പ്രയോഗിച്ചുവന്നു. 'സന്ദർഭസംസ്കൃതീകൃതാച' എന്നു ലീലാതിലകകാരൻ മണിപ്രവാളത്തിനു ശസ്ത്രാനുമതിയുണ്ടെന്നു കി. എഴുതിയ കാലതാമസംകൂടാതെ 'മണ്ടന്തി പാമ്പനിവഹാഃ പടിബന്ധപേട്ട്' എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നതു വിചക്ഷണസമ്പ്രദായമാണെന്നും, മലയാളപദങ്ങളോടു സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്നതു നന്നല്ലെന്നും കവികൾതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. സംസ്കൃതബാഹുല്യം മണിപ്രവാളഭാഷയായി ലീലാതിലകകാരൻതന്നെ വിധിക്കുകയും ചെയ്തു. വെണ്ണണിനമ്പൂരി മുതലായ ഭാഷാപ്രണയികൾ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ തലതല്ലിപ്പൊളിച്ചു സംസ്കൃതവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ, കൃതികൾ, അവ്യയങ്ങൾ മുതലായവയുടെ ബന്ധനത്തിൽനിന്നും മലയാളഭാഷയേ സ്വതന്ത്രയാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ബാഹ്യബന്ധംതന്നെ മലയാളത്തിൽ കുറഞ്ഞുകുറഞ്ഞാണ് വരുന്നതു്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അതിദൂരമല്ലാത്ത ഒരു ഭാവിയ്ക്കൽ ആ ബന്ധം തീരുമാനം വേർപെടുപോകമെന്ന് ആശംസിക്കുകയും, വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യാവുന്നതാണ്. എന്നല്ല, ഭാവിയ്ക്കൽ ഒരു ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രകാരൻ മലയാളഭാഷയുടെ ഇന്നുവരെയുള്ള ചരിത്രം "പാരതന്ത്ര്യകാലം" എന്നു പേ

രിട്ട് അതിന്റെ ഉൾപിരിവുകളായി, (1) തമിഴിന്റെ ആധിപത്യം, (2) സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആധിപത്യം എന്നിങ്ങിനെ വിഷയവിശകലനം ചെയ്ത് എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയാകുമെന്നതന്നെ ഞാൻ പൂർണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. ഒരു സമുദായത്തിന്റെ അഭ്യുദയം ആ സമുദായക്കാർ സംസാരിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ സ്ഥിതിഗതികളിൽനിന്നും മനസ്സിലാക്കാമെന്നുള്ള ചരിത്രകാരന്മാരുടെ അഭിപ്രായം വാസ്തവമാണെങ്കിൽ മലയാളഭാഷയുടെ ആ സ്വതന്ത്രകാലം മലയാളികളുടേയും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന് ആസ്പദമായിത്തീരമെന്നു നമുക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാം.

ഇന്നത്തെ പരിതസ്ഥിതികളും നമ്മുടെ ഈ വിശ്വാസത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതേ ഉള്ളൂ. സ്വഭാഷാജ്ഞാനത്തിനും മറ്റൊരു ഭാഷയിൽ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇപ്പോൾ മലയാളത്തിനല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാഷക്കില്ല. ആ ഭാഷ ഹിന്ദി, തമിഴ്, മൂലായവയേപ്പോലെ ജീവൽഭാഷയോ, ലാലുഭാഷയോ ആയാലും തരക്കേടില്ല. നേരെമറിച്ച്, അത്യന്തം ഗഹനങ്ങളായ വ്യാകരണനിയമങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഏറ്റവും അസ്വതന്ത്രമായ ഒരു മുതലാളിത്തം മലയാളഭാഷയെ ഭരിക്കുന്നത് അതഭൂതകരവും, അനുകമ്പാജനകവും ആയിരിക്കുന്നു. ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ ആഗ്നേയോധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെയാണു സംസ്കൃതഭാഷ മലയാളഭാഷയേയും, അടക്കി ഭരിച്ചുവരുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷുകാരെക്കൊണ്ടു ഭാരതഭൂമിക്കു പല വലിയ ഗുണങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുപോലെ, സംസ്കൃതഭാഷ മലയാളത്തിന്റെ അഭ്യുദയത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ന് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഭാരതഖണ്ഡം ഉപേക്ഷിച്ചുപോകുന്നതായാലും, അവരുടെ പല സ്ഥാപനങ്ങളും ഈ രാജ്യത്തു നിലനില്ക്കും. അതുപോലെ സംസ്കൃതസാഹചര്യം

യുക്തം കൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള പല ഗുണങ്ങളും കേരളഭാഷക്കു എന്നും അലങ്കാരങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും എങ്കിലും ഇന്ത്യയുടെ പത്രരൂപീകരണത്തിന് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വേർപാട് അപ്രയാസപേക്ഷിതമായിരിക്കുന്നതുപോലെ മലയാളഭാഷയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി. സംസ്കൃതത്തേയും നിരാകരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷയുടെ സഹായംകൊണ്ടുമാത്രമേ “പ്രൗഢിയും, ഓജസ്സും, മാധുര്യവും കൈരളിക്കു കൈവരികയുള്ളൂ” എന്നു മി. മാരാർ പറയുന്നതു് ആംഗ്ലോയഭരണകൊണ്ടു മാത്രമേ ഇന്ത്യക്കാർക്കു സന്തോഷവും, സുഖവും, സമാധാനവും ലഭിക്കുകയുള്ളൂ എന്നു ചില ആംഗ്ലോ-ഇന്ത്യൻപത്രങ്ങൾ ജല്ലിക്കുന്നതുപോലെ പരിഹാസജനകമാണ് കൈരളിക്കു പ്രൗഢിയും, ഓജസ്സും, മാധുര്യവും ഉണ്ടാകുന്നതിനു സംസ്കൃതഭാഷയുടെ യാതൊരു സഹായവും ഇല്ലെങ്കിലും സാധിക്കുമെന്നു അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ ‘ഭൂതരായർ’ എന്ന ആഖ്യായികയും, ‘പച്ചമലയാളം’ എന്ന ഉപന്യാസവും, കണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ അവർകളുടെ ‘കോമപ്പൻ’ തുടങ്ങിയുള്ള കാവ്യങ്ങളും ധാരാളം തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഞാൻ ഇത്രയും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുതന്നെ കേരളഭാഷയിൽ വന്നുകൂടുന്ന സംസ്കൃതാപശബ്ദങ്ങളോടു നാം ആചരിക്കേണ്ട നയം എന്തായിരിക്കണമെന്ന് ഏകദേശം വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലാലുപണിനീയം, മുതലായ സംസ്കൃതവ്യാകരണങ്ങളുടെ കർത്താവായ പരേതനായ പ്രഫ്സർ എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാൻ, ഒരു ‘സംസ്കൃതമഹാഗ്രന്ഥശാല’യെന്നു സുപ്രസിദ്ധനായ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ മുതലായ മഹാപണ്ഡിതന്മാർക്കുവേണ്ടും സംസ്കൃതാപശബ്ദങ്ങളെ നിരാകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് “വള്ളത്തോൾ

നമവിഹാരം' നമോ യരിപ്പിക്കുന്നു. ആ വിചരണങ്ങൾ എഴുതിയ വള്ളത്തോൾ തന്നെയും ചലച്ചിത്രങ്ങളും അബലത്തിൽ ചാടാറുണ്ടെന്നു നമുക്കറിയാം. ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനിലെ ആദ്യത്തെ ശ്ലോകം തന്നെ നോക്കുക:

മായാരണത്തിൽ വളരെബുദ്ധർചേർന്നു തീവ്ര-
വ്യായാമനാകുചിരുലതൈവെന്നശേഷം
ധീയാൻബാണസചിവേന്ദ്രനാഷാഗ്രഹത്തിൽ
പോയാൻ തദീയസഖിവെന്നറിയിക്കുമുല ”

ഈ ശ്ലോകത്തിൽ “ഉഷാഗ്രഹത്തിൽ” എന്ന സമസ്തപദത്തിലെ പൂർവ്വപദത്തിന് “തദീയ” എന്ന സർവ്വനാമബാഹുവിശേഷണം ചേർത്തിരിക്കുന്നത് എങ്ങനെ ശരിയാകും? ഇതിൽനിന്നും വ്യാകരണവിധിയിലെ ക്രമവ്യതിയാനം അനുസ്മരിക്കുന്നതിൽ മഹാപണ്ഡിതന്മാരും അപരാധി കൂട്ടായിത്തീർന്നുപോകാനും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുണ്ടല്ലോ. പിന്നെ സാധാരണന്മാരുടെ കഥ പറയാനുണ്ടോ? മലയാളഭാഷ, ഭരതകലയ്ക്ക് സംസ്കൃതപശുബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു ധാരാളം കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നു. ഇന്ന് സംസ്കൃതപശുബ്ദങ്ങളെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽ ചിലേടത്ത് അംഗഭാഗം ചെയ്യണമെന്നുതന്നെ നിയമമുണ്ട്. സൃഷ്ടിക്ക, പോഷിക്ക, മുതലായി സംസ്കൃതധാതുക്കളിൽനിന്നും ആ ഭാഷയിലുപാധികാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ക്രിയാരൂപങ്ങളും മലയാളത്തിൽ നടപ്പായിരിക്കുന്നു. അധ്വാനം, അതിശയം, സ്നേഹിതൻ മുതലായ സംസ്കൃതപശുബ്ദങ്ങളെ മലയാളത്തിൽനിന്നും നിഷ്കാസനം ചെയ്യുന്നതിന് സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാർ ഒത്തുചേർന്ന് ഉററശ്രമിച്ചാലും സാധിക്കുകയില്ല. ഇല്ലാത്ത സംസ്കൃതവ്യാകരണപ്രതിപത്തികൊണ്ട് മലയാളത്തിൽ നടപ്പിലിരിക്കുന്ന പദങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിരിക്കയില്ലെന്നു തെളിയിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ

ഉണ്ടാകുന്ന അവശ്യങ്ങളേ ഗുഹസ്തംഭങ്ങളെപ്പോലെ
നെ. എന്നാൽ അതിനുള്ള ഉത്തമമാർഗ്ഗം കഴിയുന്നിടത്തോ
ളം ഭാഷാപദങ്ങളെത്തന്നെ ഉപയോഗിക്കുകയും, ഭാഷാപ്രാ
കരണവിധികളേ പരിപൂർണ്ണമായി അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യ
ന്നതാണ്. അക്കാർക്കുതീർത്ഥം മി: കട്ടികൃഷ്ണമാരാർ എത്രമാ
ത്രം തകടംമറിയുന്നുണ്ടെന്നു നോക്കുക. അപ്പൻറമ്പുരാൻ
തിരുമനസ്സിലെ കൃതിയിൽനിന്നും രണ്ടു പ്രയോഗ വൈക
ല്യങ്ങൾകൂടി എടുത്തുകാണിക്കുവാൻ മാരാർ പ്രയത്നിക്ക
ുന്നു. ഇവയിൽ ഒന്ന്

“തകന്നിടം നീക്കടമെങ്കിലാലിൻ-
തടത്തിലായാൽ തണലുഴിയേക്കാം”

എന്നപ്രയോഗത്തിൽ ‘അലിംഗശബ്ദങ്ങളായ കർത്തൃകർമ്മ
ങ്ങളേ (ഉഴഴി, തണൽ) മറിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നതാണ്. ഈ
വാദം പദ്യങ്ങളേ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എത്ര ബാലിശ
മാണെന്ന് ആർക്കാണ് അറിവാൻ പാടില്ലാത്തത്? രണ്ടാമ
തായിപ്പറയുന്നത്

‘ആനിലത്തുടേഴുന്നെള്ളി മഗഭധശൻ.
ഭൂനിലിന്ദന്മാരാലാവൃതനായ”

എന്നിടത്തു് “നിലത്തുടേഴുന്നെള്ളി” എന്നതു് വിസന്ധിയാ
ണെന്നാണ്. ഒരേ സ്വരം രണ്ടെണ്ണംതമ്മിൽ ചേരുമ്പോൾ
അവയിൽ ഒന്നുലോപിച്ചുപോകുന്ന സമ്പ്രദായം മലയാ
ളത്തിൽ പ്രായേണ നിത്യമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. പോ
കുന്ന + അവൻ = പോകുന്നവൻ. പോയി + ഇല്ല = പോയില്ല.
പേരുകന്നു + ഉണ്ടു് = പോകുന്നുണ്ടു്. പോകട്ടെ + എന്തു് = പോ
കട്ടെന്തു്. ഈ ഒടുവിലത്തെ ഉദാഹരണം അനുസരിച്ചു
നിലത്തുടേ + എഴുന്നള്ളി = നിലത്തുടേഴുന്നള്ളി എന്നുള്ള പ്ര
യോഗം ഒരിക്കലും വിസന്ധിയാകുന്നതല്ല. “വണ്ണിച്ചവസ്ഥ
കൾ” “സ്വദ്വേഗ്യമാരായ് നിന്നുൾശീമുന്വായ” എന്നിങ്ങ

നെ ചെറുശ്ശേരിയും, “ഉരക്കുള്ളരക്കുടം” എന്ന് എഴുത്ത
 മരണം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവയെ എടുത്തുകൊണ്ടിച്ച് വള്ള
 തോട “ഇതവക സന്ധിപ്രയോഗങ്ങളെ മലയാളഭാഷക്കു
 വഴങ്ങിപ്പാൻ നിർവാഹമി ” എന്ന് ഒരു വിമർശനത്തിൽ ഉ
 പന്യസിച്ചിട്ടുള്ളത് മി: മാരാർ വായിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തോന്നു
 ന്നു. മറ്റുള്ളവരോടു “വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിഹാരം ” വാ
 യിച്ചു, പഠിക്കുന്നതിനുപേടേരിക്കുന്ന മാരാർതന്നെ അതൊ
 ന്നു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഞാൻ ഒ
 ന്നുപ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകൊള്ളുന്നു. സ. കേ. സാ. പഠിപ്പത്തി
 ലെ രെയ്യപ്പൻപ്രസംഗത്തിൽ കാണുന്ന “ഭാഷ പ്രചാരം
 വന്നിട്ടുണ്ട്” എന്നഭാഗമെടുത്തു; “അതു ഭാഷക്കു പ്രചാരം
 വന്നിട്ടുണ്ട്” എന്നു തിരുത്തേണ്ടതാണെന്ന് സുഗന്ധരവംപ്ര
 സ്താവിടുന്നു. മാരാർ അടുത്തുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ “ഉ
 ഭാഹരണം” “ ഉഭാഹരണം ” ആയിപ്പോയിരിക്കുന്നതുപോ
 ലുള്ള ഒരു അച്ചടിത്തെറ്റാണ് അതെന്നു കാണുവാൻ
 സമർത്ഥനായിപ്പോയി. അപവാദം അർത്ഥമൽ ശൈലിയും മാ
 രാരിൽ നിന്ന് ആശീർക്കുന്നത് സാഹസമാണ്.

ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിന്റെ ദീർഘമായ അവതാരികയിൽ
 മാരാരുടെ ഒടുവിലത്തെ ശകാരം “ഗുരുനാഥൻ” പ്ര
 വർത്തകന്മാരെപ്പറ്റിയാണ്. “ഗദ്യത്തിലും, പദ്യത്തിലും
 മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെ സുപ്രാത്ഥനം അനുവർത്തിച്ചു
 പോരുന്ന ശ്രീമാൻനാലപ്പാട്ടു നാരായണമേനോനവർകൾ
 മറ്റേതൊരു ” ഒരു പുസ്തകത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രതികൂലവി
 മർശനം മാരാർക്കു അസഹ്യമായിട്ടുള്ളതെ വരുവാൻ നിവൃ
 ത്തിയില്ലല്ലോ. ഗുരുനാഥനിലെ വിമർശനം അക്ഷരപ്രതി
 ശരിയാണെന്നു വാദിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറല്ല. എങ്കിലും
 മാരാർ അതിൽകാണുന്ന അധികക്ഷപങ്ങളിൽ ചിലതു
 ചിന്തനീയങ്ങളാണെന്നു പറയാതിരിക്കാൻ തരവുമില്ല. മി.

നാരായണഭക്തനോടൊന്നിനെ “ലോകത്തി”ൽ കാണുന്ന

‘ഇന്നാഭോളം നിനക്കായുടലുതകിയതാം

സാധനത്തെപ്പറ്റം തൊ-

ണ്ടെന്നാക്കിത്തൊട്ടുകൂടെന്നൊരുനിലയിൽ

നിറുത്തിച്ചുവല്ലാ. പുളിങ്ങെ!’

എന്നു ഗ്ലോകത്തിലുള്ള ‘ഉതകിയ’ എന്നപദം “നരകക” എന്നർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും അതിന്റെ അർത്ഥം ‘സഹായിക്കുക’ എന്നാണെന്നും ഗുരുനാഥനിൽ കാണുന്നു. ഗുരുനാഥന്റെ ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർക്കു സമ്മതിച്ചേർന്നിരിക്കുന്നു.

‘ഗ്രന്ഥത്തിലെഴുതും വിദ്യ

പരൻകൈകൊണ്ടുവിത്തുവു

ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടെന്നേറ്റം

‘ഉതകു’ തെല്ലുപേരുമേ?’

എന്നു പൂർവ്വകവിപ്രയോഗം ചെയ്തു അഭിപ്രായത്തെ സമർത്ഥിക്കുന്നു. ‘ഉതകുക’ എന്നതു ‘ഉരു’ തമിഴുവാക്കാണെന്നും, തമിഴിൽ ‘ഉതവിശെയ്’ എന്നുള്ളതിന് സഹായിക്കുക എന്നാണർത്ഥമെന്നും കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണുവാൻ പഠിന്ന അതിനെപ്പറ്റി സംശയിക്കണ്ട ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ മി: മാ: രാമം ഇതു സമ്മതിക്കുകയാൽ തന്റെ തെറ്റിലൊരണ വലിച്ചുനീട്ടി വലിപ്പിക്കുന്നു... ചീട്ടുകളിക്കാർ “കേരവി ഉതവി” എന്നും “കേരവി കൊടുവി” എന്നും ഒരുതരംകളിക്കു പേർ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു. ഇവിടെ ഉതവിയുടെ പശ്ചാത്തമമായിട്ടാണ് കൊടുവി എന്നുള്ളതു് ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്നു മാർമാർ തെറ്റിലൊരിക്കലും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെയും ഉതവികളെ സഹായാർത്ഥമാണുള്ളതു്. കൊടുവി അല്ലെങ്കിൽ കൊടുത്തു എന്നു പറയുന്നതു് സഹായം കൊടുത്തു എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ്. അതിനാൽ ‘അല്ലാത്ത’ ഗുരുനാഥന്മാർക്കു

ല്ലെന്നും ഗുരുത്വമില്ലാത്ത മറുത്തുവകാണെന്നും എടുപ്പു
 ത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ് റെവങ്കരയും, വള്ള
 തോളും അന്യഥാ അർത്ഥം വരുമാറു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടെ
 ക്കിൽ അത് അവരുടെ തെറ്റിലാണെന്നു കണ്ടായിരിക്കാം.
 ആ പ്രയോഗങ്ങൾകൊണ്ട് പദത്തിന്റെ അർത്ഥം മാറി
 പോയെന്നു വരാൻ പാടുള്ളതല്ല. മഹാത്മാരെ അനുകരി
 കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ അവരുടെ തെറ്റുകളെ മാത്രമാണ്
 കണ്ടുപറിക്കുന്നതെന്ന് ഒരു വിദ്വാൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ന
 മുകുന്ദന്റെ അനുഭവഗോചരമാകുന്നു.

ആകപ്പാടെ അസംബന്ധപരിപൂർണ്ണവും, അസുയാക
 ല്യവും, സർവ്വത്ര വിഷലിപ്തവും, ആയ ഈ അവതാരിക
 വള്ളത്തോൾ ഗ്രന്ഥവിചാരത്തിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവെ
 ച്ചത് ഒരു വലിയ ദുർഭാഗ്യമെന്നേ ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു
 ള്ളൂ. അത് എടുത്തുകളയാതിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഈ
 ഗ്രന്ഥത്തിന് മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഒരു മാന്യ
 സ്ഥാനം ഒരിക്കലും ലഭിക്കുന്നതല്ല.

ഇനി നമുക്ക് വള്ളത്തോളിന്റെ വിമർശനങ്ങളെപ്പു
 റിയാണ് രണ്ടുവാക്ക് പറയാനുള്ളത്. ഒരു നല്ലകവി ഒ
 റിക്കലും ഒരു നല്ലവിമർശനയായിരിക്കയില്ലെന്ന് ചിലർ വാ
 ദിക്കുന്നു. ഒരു നല്ലകവിയായിരിക്കണമെങ്കിൽ ഒരു നല്ല വി
 മർശകൻ കൂടിയായിരിക്കണമെന്ന് എതിർവാദം ചെയ്യുന്ന
 വരുമുണ്ട്. വാദപ്രതിവാദങ്ങളിൽ സത്യലേശം രണ്ടുഭാഗ
 ത്തും കാണാറുള്ളതുപോലെ ഇതിലുമുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്ക
 ണം. ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായക്കാർ വള്ളത്തോൾ ഒരു നല്ല
 കവിയായതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശനങ്ങൾ അ
 ത്ത ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായി വരാൻ തരമില്ലെന്നതന്നെ വിശ്വ
 സിക്കുന്നു. നേർമറിച്ച് നമ്മുടെ 'മാരാഷ്' ഈ ഗ്രന്ഥം
 ഒരു 'സാഹിത്യോപനിഷ' ത്താണ്. ഇതിൽ ഒന്ന് അന്യ

വിശ്വാസവും മറ്റുതുവലിയ അതിശയോക്തിയുമാകയാൽ വാസ്തവം ഗ്രഹിക്കുന്നതിന് രണ്ടുകൂട്ടക്കാരേയും ആശ്രയിക്കാതിരിക്കുകയാണ് ഉത്തമം.

പരേതനായ കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലേയ്ക്ക് 'കവിത'യില്ലായിരുന്നു എന്ന് ഉള്ളത്തിൽ ഘോഷിക്കുന്ന ചിലരെ പരിപൂണ്ണമായി അനുകൂലിക്കുക: 'ഭാഷാനാഹിത്യചരിത്രം' എന്ന ആകർഷണീയമായ നൂറ്റമുഴുവൽത്തോട്ടുകൂടി വർഗ്ഗവിഭാഗപരവും അബലസമ്പൂർണ്ണമായ ഒരു ഗ്രന്ഥം ശ്രീമാൻ ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ അവർകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുകണ്ട് ഇനി ആരും ആവിഷയത്തിൽ യാതൊരുദ്വയവും ചെയ്യേണ്ടെന്ന് ഉപദേശിക്കുക: 'വാവ'ങ്ങളെപ്പറ്റി അനവസരത്തിലും സ്തുതിക്കുക: ഒരുത്തമഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മൂല്യലക്ഷണം അതു ഏതു ഭാഷയിലേക്കും തർജ്ജമ ചെയ്യാവുന്നതായിരിക്കുമെന്നു നിവ്വചിക്കുക: മുൻപായവ ചെയ്തിട്ടുള്ള വള്ളത്തോൾ എങ്ങനെയാണ് ഒരുത്തമവിമർശനമായിത്തീരുന്നതെന്നു പലപ്പോഴും ന്യായമായ സംശയം ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്. വള്ളത്തോൾ ആധിപത്യം വഹിച്ചിരുന്ന കാലത്തുള്ള ആത്മപ്രോഷിണി മാസികകളോ, ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരമോ മനസ്സീരത്തി വായിച്ചവർക്ക് അങ്ങനെ ഒരു സംശയത്തിനവാകാശം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ വിമർശനങ്ങളിൽ മിക്കതും ഏകരീതിയെ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. ആദ്യമായി ഗ്രന്ഥത്തിനു വല്ല ഗുണമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെ അഭിനന്ദിക്കുകയും തദനന്തരം ബന്ധരീതിയിലും പ്രയോഗങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്ന അസ്വാഭാവികങ്ങളേയും, അബലങ്ങളേയും എടുത്തു കാണിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാധാരണ വിമർശനരീതിയെത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹവും സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

വിമർശകരീതിയിലുള്ള ഈ വൈചിത്ര്യലോഭം ഒരു മാസി കയുടെ ഒന്നരണ്ടു പുറങ്ങളിലാണെങ്കിൽ വായനക്കാർക്കു് അതുകൊണ്ടു മുഷിച്ചിൽ തോന്നുന്നതല്ല. എന്നാൽ അവയെല്ലാം ഒന്നിച്ചുകൂടി ഒരു ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽ കാണുമ്പോൾ ചിലർ നൊറി അല്പം ഒന്നു പുളിപ്പേക്കു എങ്കിലും അതത്ര വലിയ ഒരു ദോഷമല്ല. ഈ വിമർശങ്ങളിൽ പ്രായേണ സ്നേഹിതനെന്നൊ, ശത്രുവെന്നൊ, ബാലനെന്നൊ, വൃദ്ധനെന്നൊ, പ്രസിദ്ധനെന്നൊ, അപ്രസിദ്ധനെന്നൊ, സ്ത്രീയെന്നൊ, പുരുഷനെന്നൊ ഉള്ള ഭേദം വളരത്തോൾ വകവെക്കാറില്ല. ഈ നിർമ്മത്സരബുദ്ധി ഒരു യഥാർത്ഥവിമർശകനിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതവും വളരെ പ്രശംസനീയവുമാണ്. പക്ഷെ, വളരത്തോളമിടൻ ഈ വിശിഷ്ടഗുണമറൊരു ദോഷത്താൽ മിക്കവാറും ഗ്രസിക്കപ്പെട്ടാണു കാണുന്നതു് വളരത്തോൾ സർവാപരി ഒരു കവിയാകുന്നു. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന നിസ്സാരങ്ങളായ വസ്തുക്കളും സാഭവങ്ങളും വളരത്തോളമിടൻ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുമ്പോൾ വളരെ വലുതായിത്തീരാറുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ അവ വലിയ വികാരങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ആ വികാരങ്ങൾ കവിസമുജമായ അതിശയോക്തികളിൽ കൂടി ഉദാമിച്ചു് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമ്പോൾ അവ വാസ്തവത്തിൽ നിന്നും വളരെ അകന്നു നില്ക്കുകയും, വായനക്കാർക്കു ചില തൊറിയാരണകൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനു് ഇടയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കഥാരനാശാന്റെ 'ലീല'യിൽ "ക്രിഷ്ണിതയില്ലാത്തതോ" തെല്ലൊരു ശ്രവണ സുഖത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതൊത്തുവിട്ടു പത്തു ശ്ലോകം തികച്ചുകിട്ടിയാൽ ഭാഗ്യമായി." "വാസനക്കാരനായ കുറുപ്പനവർകൾ ഒരു സാധാരണസംസ്കൃതഗ്രന്ഥം വായിച്ചു ഗ്രഹിച്ചാൻ വേണ്ട വൃല്ലത്തി സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷം നല്ല ഒരു കാവ്യം പരിഭാഷപ്പെടുത്തി

കൊണ്ടാൻ അങ്ങനെയ്ക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ട്” ഇത്രാടി വാക്യങ്ങളോ
 ഇതിലേക്ക് ഉദാഹരിക്കാവുന്നതാണ്. രാജരാജവർമ്മരാജാ
 വവർകളുടെ പഞ്ചരാത്രഭാഷാത്തരം വള്ളത്തോൾ ആപ്ത
 ഭവുരൂപം അധിഷ്ഠിപ്പിക്കുകയും അതിലെ പല പ്രയോഗ
 ങ്ങളോ “ന നല്ലവ, അല്ലെങ്കിൽ കി കൊള്ളാം?” എന്ന
 ചോദിച്ചു വള്ളത്തോൾതന്നെ സ്വന്തം തർജ്ജമയിൽ “തപ
 യി ചെപ്പുപുഴയ്ക്ക് വിരൽ” “മി കപ്പുപുഴയ്ക്ക് വിപ്പുതിപ്പുല്ലെ
 ട്” എന്നു മറ്റും എഴുതുകയും ചെയ്യുന്നതിനിടയായിട്ടുണ്ട്.
 “മൂലാത്ഥം ശരിക്കു തർജ്ജമയിൽ വെള്ളത്തോൾ” രാജാവർ
 കൾക്ക് സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അപലപിക്കുന്ന വള്ളത്തോളി
 ന്നും, പത്തു മുപ്പതിനായിരം ശ്ലോകം തർജ്ജമ ചെയ്തു പഴക്ക
 വുർത്തു കപ്പു സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷവും, പഞ്ചരാത്ര തർജ്ജ
 മ നിർദ്ദേശമാക്കിത്തീർക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു സാശ
 യിഷ്ഠിക്കണമിരിക്കുന്നു. ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കാം.

“നൈവാപരായോസ്തി പിതൻ മാതൃ” (മൂലം)

“അമരണംമമ്മക്കമൊഴിഞ്ഞു ഭാരം” (ഭാഷ)

“യപ്പിതിപാദക്രമാഃ” (മൂലം)

“വടിയൊക്കത്തിറ്റമിക്കുന്നീതേ” (ഭാഷ)

“പരോക്ഷോ ന സ്വഗ്ലോ ബഹുഗുണമിഹൈവേഷ
 ഫലതി” (മൂലം)

“മനോരേടത്തല്പാവിസ്തമിക്വോടൊക്കുന്നതിഹ
 താൻ” (ഭാഷ)

“ഏതേ സകോശാഃ പരഷാഃസുരാസ്തുഃ” (മൂലം)

“സമ്പന്നരീമനൻ മരിക്കിലാഹാ!” (ഭാഷ)

ഇങ്ങനെ വേറെയും പലതുണ്ട്. ‘വയഃപ്രകൃഷ്ടശിമിലാഃ’
 എന്ന മൂലത്തെ “വാൽകൃത്തിലിയന്നുമയ്യയവോടും” എ
 ന്നു ഭാഷാത്തരപ്പെടുത്തിയതിൽ “മെയ്യയവിൻ” ശരീരത്തി
 ന്നു വഴക്കം എന്നാണ് സാധാരണന്മാർ അത്ഥം ധരിക്ക

ന്നത് മൂലത്തിന്റെ അധർമ്മ അതല്ലല്ലോ. ഇവക രാജാ
 ഉൾകളുടെ രാജാമ ഏന്മാരേണ നന്നടി നോക്കുക. അവ
 യഥാഭ്രമം രാഷ്ട്രകാണിക്കുന്നു.

(1) “മാതാപിതാക്കൾക്കു വരില്ലകരം.”

(2) “വടിയുമങ്ങു നീതിപാദുകമർ”

(3) കാണാത്തതാ. യില്ലെന്നുകമനേക ഭദ്ര വി
 വേദപന്മുള്ള വിണ്ണിടത്താൻ

(4) “നാടും ധനം നേടി മരിച്ചു വീരർ”

(5) “പ്രായത്യാലുപലാട നോർ”

ഇവയിൽ ഏതാണ് മൂലത്തോടു അധികം യോജി
 ഉ.രെന്നു പ്രത്യേക വിവരിക്കേണ്ടതില്ല.

“അവനതവിടപീനദീപലാശഃ

പവനവശാച്ചലിതൈകപണ്ണമസ്തഃ

വേദഹനവിപന ജീവിതാനാം

ഉദകമിവൈഷ കരേന്തി പാദപാനാഃ”

എന്ന മൂലശ്ലോകത്തിനു രാജാവവർകളുടെ ഭാഷാന്തരമായ

“ആറിൽച്ചാഞ്ഞുകിടക്കുന്ന

പ്ലാശിൻകൊമ്പേറു കാറിതാ

ദാവാനിർലാപ്തക്ഷങ്ങൾ-

കേകുന്നിതുദകൃിയ”

എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ “ഏറുകാറിതാ” എന്ന പ്രയോഗ
 ത്തിന് ‘കാറുഏറിതാ’ എന്ന അനന്യം മനസ്സിലാക്കു
 തെ ആ ഭാഷാന്തരത്തെ നിർദ്ദയം അധിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്ന
 ത് വള്ളത്തോളിന് ചില സമയത്തുണ്ടാകാറുള്ള അനവ
 ധാനതപത്തിനു മാത്രം ഉദാഹരണമാണ്.

മേൽകാണിച്ച പ്രകാരം കവികളേയും ആവാദ
 മ്യം നിന്നിച്ച വള്ളത്തോൾ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ
 കേവലം സ്വീകരിക്കാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നതിനോടു

ഞാൻ യോജിക്കുന്നില്ല. വള്ളത്തോളിനോപ്പോലെ സൗന്ദര്യവലോകനശക്തിയുള്ള ഒരു കവിയുടെ ഹൃദയം ഒരിക്കലും സ്പർശിക്കാൻ മലിനമായിരിക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ കാണുന്ന അഭ്യന്തരപരിശുദ്ധിയും ഈ അനാമാനത്തെ തന്നെ സഹായിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടിപ്രകാരമുള്ള ഉപാലംഭത്തിനുള്ള കാരണം വള്ളത്തോളിന്റെ കവിദ്യയ്ക്കി തന്നെയാണെന്നാണ് എനിക്ക് തോന്നുന്നത്.

വള്ളത്തോളിന്റെ ഈ പഴയ രീതിയിലുള്ള വിമർശനങ്ങൾക്കു സാഹിത്യലോകത്തിൽനിന്നും ഒരുവലിയ ബഹുമാനം ലഭിക്കുന്നതിന് അർഹതയുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഭാഷാഗതങ്ങളേയും വിമർശനങ്ങളേയുംപറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള ചില ഭാഗങ്ങളൊഴിച്ചു സാഹിത്യതത്വങ്ങൾ അന്വർത്ഥിച്ചിട്ടുള്ള വിമർശനങ്ങൾ തന്നെ ഈ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽ വളരെ ചുരുക്കമാണ് ആ സ്ഥിതിക്ക് “ഉപനിഷത്തു” എന്നുപറഞ്ഞ് ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി ചെയ്യുന്ന അതിസ്തുതി അതിനിന്ദയായിത്തന്നെ പരിണമിക്കുന്നതിനേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

വള്ളത്തോളിന്റെ ഗദ്യരീതിയെക്കുറിച്ചുകൂടി ഒരു വാക്ക് പറയേണ്ടതുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യരീതി സർവ്വഥാ ഹൃദയംഗമമാകുന്നു. ആശയപുഷ്ടിക്കൊണ്ടു വള്ളത്തോളിനെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു കവി ചെറുശ്ശേരിക്കിപ്പറും മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്ന് ഉള്ളൂർ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഭാഷയുടെ ഹൃദയംഗമത്വംകൊണ്ട് തത്ത്വജ്ഞാനയുടെ ഒരു കവി എഴുത്തച്ഛനിപ്പറും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു് കേരളത്തിൽ വാസ്തവമാകുന്നു. അതിനാൽ ഈ വിഷയത്തിൽ മാരാരുടെ അഭിപ്രായത്തിന്റെ അധികം ഭാഗത്തോടും ഞാൻ യോജിക്കുന്നു. എന്നാൽ വല്ല വിദേശഭാ

ഷാശൈലികളേയും ആശ്രയിച്ച് എഴുതുന്ന മലയാളകൃതികളിൽ വിവിധതലത്തിനമാത്രമേ ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന പൊതുവിചാരം നിലനിന്നിയില്ല. വള്ളത്തോളിന്റെ ആദ്യകാല പ്രയോഗങ്ങളെ അനുകരിച്ച് “കാട്ടുവികൃതികൾ മലയാളത്തിൽ മാത്രമല്ലാത്തതല്ല” എന്നു മറ്റൊരു ചിലർ എഴുതുന്നതു് ആക്ഷേപാർഹമാകുന്നു.

തിരുവിതാംകൂറുകാരുടെ ഭാഷയെപ്പറ്റി വള്ളത്തോളിന് ‘അല്ലം വെറുപ്പുണ്ട്’. അദ്ദേഹം ‘വന്ദി-ആട്ടവർ’ എന്നും മറ്റും ചിലർ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് ആ വകപ്രയോഗങ്ങളെ ‘തിരുവിതാംകൂർ സന്ധിപ്പടം’ എന്നു പറഞ്ഞു് അധിക്ഷേപിക്കുന്നു. എന്നാൽ ‘ചെയ്യുന്നിട്ടുല്ല’ എന്നും മറ്റും വളരെ മുന്പുതന്നെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളവർ തിരുവിതാംകൂറുകാരല്ല. ആ വക പ്രയോഗങ്ങൾ തെറ്റാണെന്നു കാണിക്കുന്നതിന് സർവ്വേശ്വരൻ ഒരു ഭാഷാപുസ്തകം രണ്ടാം ഉണ്ടാക്കിയതു് ഒരു തിരുവിതാംകൂറുകാരനാണു് ആ പുസ്തകം അധികമായി പഠിക്കുന്നതു്. തദ്ദേശവാസികളും ഭാഷാപഠകങ്ങളേ പ്രയോഗിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് തിരുവിതാംകൂറുകാരുടെതന്നെയാണു്. തന്നിരിക്കുന്നതു് ‘ആട്ടവർ’ മുതലായ വള്ളത്തോളെ സന്ധിപ്പടം അറിയുന്നില്ല. ‘അല്ലം വെറുപ്പുണ്ട്’ എന്നുള്ള വള്ളത്തോളെ നിരോധിക്കുന്നതു് അവർക്കു് അറിയാതെയല്ല. ‘അരുന്ധതി’യെന്നു് നിക്ഷേപത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു നാമമാത്രമാണു് അവർ ധരിക്കുന്നതു് അതു് ‘വിടവ’ മുതലായവയെക്കൂടാതെ നൂറോളം ഭേദമാണെന്നു വിവരിക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ എന്ന സന്ധി ‘മധ്യകേരളീയർ വിവരണില്ല’ എന്നു് നിരോധിക്കുന്നതു് പ്രയോഗിക്കുന്നതിന് വള്ളത്തോളെ പഠിക്കുന്നവർ തിരുവിതാംകൂർ എന്നതിന് ‘അവർക്കു് അറിയാത്തതു്’ എന്നാണു് തിരുവിതാംകൂർ

രകാരം നാമുമാക്കുന്നതു് അതു കൊണ്ടു് തിരുവിതാംകൂർ
 ഭാഷയെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപാലംഭം ഇത്രമാത്രം ആവശ്യമില്ല.
 ഇതി "സമദർശി"യിൽ കണ്ട അഭിമുഖ സംഭാഷണ
 ഞ്ഞെക്കറിവുകൾ രണ്ടു വാക്കു പറഞ്ഞു് ഇതു ലേഖനം അ
 വസാനിപ്പിച്ചുകൊള്ളാം. ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിൽ ചേർന്നി
 ട്ടുള്ള അവതാരിക അടത്ത പതിപ്പിൽ എടുത്തുകളയുമോ
 എന്നു ചോദിച്ചതിനു് താൻ പരാഭിപ്രായ സ്വതന്ത്ര്യത്തേ
 തടയുന്നവനല്ലെന്നു വള്ളത്തോൾ ഉത്തരം പറയുന്നു. ഒ
 രുവന്റെ അഭിപ്രായത്തെ തടയുന്നതിനു് മറ്റൊരാൾക്കു
 അധികാരമില്ല. അതുപോലെ ഒരുവന്റെ പ്രവൃത്തി മ
 റ്റൊരാൾക്കു മോഷ്ടകരമായി തീരുന്നതിന്നിടയിൽ കാര്യത്തോ
 ളും ആർക്കുതടയുവാൻ പാടുള്ളതല്ല. തന്റെ മുമ്പത്തു കരി
 തേച്ചു കൊണ്ടു നടക്കുന്നതിനു് ഒരുവൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നുവെ
 റ്റാൽ അയാൾ ഇമരപോലെ നടന്നുകൊള്ളുന്നതിനു് ലോ
 കം അനാവദിക്കും. എന്നാൽ അയാൾ മറ്റൊരാളുടെ മുമ്പ
 ത്തൂ കരിതേക്കാൻ ഉദ്ദിച്ചാൽ നിശ്ചയമായ അതു തട
 ക്കേണ്ടതാണു് മറ്റൊരാളുടെ സ്വതന്ത്രാഭിപ്രായം എവിടെ
 യെങ്കിലും പരസ്യപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ. അതു വള്ളത്തോ
 ലിന്റെ ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിന്റെ തലയിൽ കെട്ടിവെച്ചതി
 ലാണ് മനക്കടംപ്രതികൂലാഭിപ്രായം പറഞ്ഞുപിടിക്കുന്നതു്
 അതു കൊണ്ടു് അഭിപ്രായ സ്വതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വ
 ള്ളത്തോളിന്റെ ഉൾകൃഷ്ട ചിന്ത ഒരു നിത്യജ്ഞാനവിധത്തി
 ന് ഉപയോഗിച്ചുവെന്നു തന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതു നാലപ്പാടന്റെ വിമർശനങ്ങൾ പത്രാധി
 പത്യങ്ങൾക്കുപരിപാശ്യ ചെയ്തതു യുക്തമാണെന്നു ചോ
 ള്ചത്തിനു് ആ വിമർശനങ്ങളിൽ കാണുന്ന അഭിപ്രായ
 തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു് അനുബന്ധമായി അ
 ങ്ങിനെ ചെയ്യാ എന്നു വള്ളത്തോൾ മറുപതി പറയ

ന്നു. ഇത് ഇതുവരെയുപയോഗിച്ചുപോകുന്നില്ല; പുഴയ്ക്കു സമീപത്തു കിഴക്കു ഭാഗത്തു നവീന നിയമമാണ് കാളിദാസൻറെയോ വാത്മീകിയുടേയോ പലആശയങ്ങളോടും വളരുന്നതോടും ചേർന്നുപോയി യോജിച്ചുപോയി. എന്നാൽ അവയെ തന്നെ തന്നെ ക്രിസ്തീയസഭയ്ക്കുവേണ്ടി വളരുന്നതോടും ചേർന്നുപോയിട്ടുണ്ടോ? ചിത്ര യാഗത്തിലെ പല ശ്ലോകങ്ങളും കേവലം ഭാഷാപരങ്ങളോടും മാത്രമായി പരിഭാഷിച്ചിട്ടുള്ളതു വിചാരത്താലാണോ? മാരാരുടെ അവതാരിക ഗ്രന്ഥ വിഹാരത്തിൽ മേൽകുന്നതിന് ഇടയായതും ഇതു കേവലമാണോ?

മൂന്നാമതു ഒരു കൂടിപ്പറയാനുള്ളതു മാരാരേപോലെയുള്ളവരോടുകൂടി താഴ്ന്നവരോ തന്നെ കൃതികൾക്ക് അവതാരികയെഴുതാനുണ്ടെന്നു വളരുന്നതോടും ചേർന്നുപോയിരിക്കുന്നതിനേപ്പറ്റിയാണ് മാരാരേക്കാൾ മേലേയുള്ളവർ ആരെങ്കിലും അപ്രകാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി വളരുന്നതോടും സമ്മതിക്കുന്നില്ല. വളരുന്നതോടുകൂടി തന്നെ കൃതികൾക്ക് അപ്പൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു, ശ്രീമാന്മാർ, പി. ശങ്കരൻ നമ്പിയാർ, കെ. എം. പണിക്കർ, ക. റിപ്പർ വി. കൃഷ്ണപിള്ള മുതലായവരാണ് അവതാരിക എഴുതുന്നതിന് ഇടയായിട്ടുള്ളതു്. ഇവരിൽ ആരെങ്കിലും മാണോ? മാരാരേപോലെയുള്ളവരോ അതിൽ താഴ്ന്നവരോ? എന്നു വ്യക്തികൾക്കുവേണ്ടിയാണോ? ആരും മാരാരേക്കാൾ മേലേയുള്ളവരോ വളരുന്നതോടും ചേർന്നുപോയിരിക്കുകയാണോ? ഏതായാലും വളരുന്നതോടുകൂടി തന്നെ അഭിമതസംഭാഷണവും ഗ്രന്ഥവിഹാരത്തിലെ അപകാരം പരിപൂർണ്ണമായി അവതാരികയെ ശുദ്ധീകരിക്കുന്നില്ലെന്നു തീർത്തു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മണ്ഡനമഞ്ജരി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്, സർവ്വകലാശാലാപരിഷ്കാരം, ഒരു നല്ല നിരൂപകനും, കാളേജ് മലയാളം ലക്ചററും ആയ ഡി. പത്മനാഭനണ്ണി ബി. എ. ഉള്ളൂർ, അപ്പൻ തമ്പുരാൻ, കമാരനാശാൻ, എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ, കഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ, കെ. നാരായണക്കുറുപ്പൻ, പേങ്ങലിൽ കണ്ണിരാമൻ നായനാർ മുതലായ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളെക്കുറിച്ച് വിമർശിക്കുന്ന ഒരു ആധുനിക നിരൂപണഗ്രന്ഥം. ഇതിനെക്കുറിച്ച് മഹാമഹിമ ശ്രീ അപ്പൻതമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

“.....ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ ഒന്നു നോക്കുവാൻ തോന്നിപ്പോയി. പിന്നെ അവസാനം കാണുന്നതുവരെ നിറുത്തുവാനൊട്ടു തോന്നിയതുമില്ല. “മഞ്ജരി” മുഴുവനും ഹൃദിസ്ഥമായതിനു ശേഷമേ മനസ്സു സ്വാധീനത്തിൽ വന്നുള്ളൂ”

.....“കവിഹൃദയം വിമർശകന്റെ മനസ്സിൽ പകർന്നു ബുദ്ധിനികഷത്തിൽ മാറ്റമില്ലാത്ത നോക്കി, കാവ്യകാരന്റെ മുഖവും നടപ്പും നോക്കാതെ സംസ്കൃതമായ സ്വാഭാപ്രായത്തിൽ സ്ഥൈര്യത്തോടുകൂടി കാവ്യത്തിന്റെ വിലമതിക്കുകയാണ്” വിമർശകന്റെ ഉത്തമാഭർമൈകിൽ “മണ്ഡനമഞ്ജരി അപ്രകാരമുള്ള ഒരു രീതിയെയാണ് അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളത്.” വില ൧൦ അണ്

മാനേജർ,

“ഇശ്വരവിലാസം” പുസ്തകശാല

പറവൂർ

ചിന്താസന്താനം

(സന്നാഹം)

~~ഗ്രന്ഥകാരൻ~~ ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.

കൊച്ചി പാഠ്യ പുസ്തകക്കമ്മറി അംഗീകരിച്ചത്
191

വന്ദ്യവയോധികനും, പ്രശസ്ത ഗദ്യകാരനും ആയ ഈ ഗ്രന്ഥകാരൻ എഴുതിയ ഈ പ്രൗഢലേഖനങ്ങൾ അടങ്ങിയത്. അനുകരണീയമായ ഗദ്യരീതി; ആദരണീയമായ ആദർശങ്ങൾ; ഈ ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി മഹാ കവി ഉള്ളൂർ ഇങ്ങിനെ പറയുന്നു.

“ഇശ്വരപിള്ള സ്റ്റാറിന്റെ ചിന്താസന്താനം രാവത്തി വായിച്ചു നിർത്തിയതായ നിർവൃതി നേടി എന്നുള്ള വസ്തുത അറിയിച്ചു കൊള്ളുന്നു. പ്രതിപാദനം, വൈശിഷ്ട്യത്തെയോ, പ്രതിപാദ്യശുദ്ധിയേയോ ഏതിനെയാണ് അധികം ശ്ലാഘിക്കേണ്ടത് എന്നു പരിമേദിച്ചു പറയാൻ സാധിക്കുകയില്ല. രണ്ടിനും അന്യോന്യം അത്ര മാത്രം ഭ്രഷണഭ്രഷ്ടഭാവമുണ്ട്. ചിന്താസന്താനം കൈരളീനന്ദനാരാമത്തിനു ഒരുയഥാർത്ഥമായ സന്താനം തന്നെയാണെന്നുള്ളതിനു യാതൊരു സംശയവുമില്ല.”

വില ൧൦ അണ

“ഇശ്വര വിലാസം” പുസ്തകശാല
പറവൂർ (തിരുവിതാംകൂർ)

